

**Sermons By
William Marrion Branham**

“... in the days of the voice ...” Rev. 10:7

GIMINAITIS ATPIRKĖJAS

Indianos valstija, JAV

1960 m. spalio 2 d.

Introduction

The remarkable ministry of William Branham was the response of the Holy Spirit to the prophecies of the Scriptures in Malachi 4:5,6, Luke 17:30, and Revelations 10:7. This worldwide ministry has been the culmination of many other Bible prophecies, and a continuation of the working of God by His Spirit at this End time. This ministry was spoken of in the Scriptures, to prepare the people for the Second Coming of Jesus Christ.

We pray that the printed Word will become written in your heart as you prayerfully read this message.

While every effort has been made to provide an accurate unabridged transcription, the English audio files are the best representation of the sermons spoken by Bro Branham.

Audio and transcribed versions of over 1,100 sermons preached by William Branham are available for free downloading and printing in many languages at:

www.messagehub.info

This work may be copied and distributed as long as it is copied entirely, not modified, and distributed free of charge.

[Tuščia vieta juostoje.]

²⁵⁹ Šviesa, kurią matote toje nuotraukoje, kybo virš tos moters, kuri sėdi ten pačiame gale. Tikėkite, kad aš Jo pranašas, sese. Jūs meldžiatės už savo vyrą, kuris guli mirties patale Veteranų ligoninėje. Tai yra TAIP SAKO VIEŠPATIS. Dabar tikėkite visa širdimi: jis pasveiks.

O ką ji palietė? [Tuščia vieta juostoje.]

²⁶⁰ Taigi, tiesiog... Tikėkite ir toliau, ten salėje. Suprantate? [Tuščia vieta juostoje.]

²⁶¹ ...autoavarija. Jūs atvykote iš šiaurės, jūs iš Bedfordo apylinkių, Indianos valstijos. [Sesuo sako: „Teisingai.“ – Red.] Taip ir yra. Tiesa? [„Tai tiesa.“] Tuomet, ar tikite, kad jūsų kaklui bus viskas gerai? Tebus jums pagal jūsų tikėjimą. Grįžkite namo ir šlovinkite Dievą. [Tuščia vieta juostoje.]

²⁶² O Dieve, šis jaunas žmogus kovoja gerą tikėjimo kovą, stovi Jehovos-Ire, Viešpaties numatytos Aukos, Akivaizdoje. Tegul ta jėga, kuri prikėlė Jėzų iš kapo, paliečia jį dabar, išpildo jo širdies troškimą Jėzaus Kristaus vardu. Amen.

²⁶³ Jėzau Kristau, ant savo sesers aš dedu rankas. Jėzaus Kristaus vardu, tegul pasveiksta šios akys. Tegul jos...jos liga dingsta iš jos kūno Jėzaus Kristaus vardu. Amen.

²⁶⁴ Mūsų dangiškasis Tėve, tai mano sesuo Kid. Aš meldžiu, brangusis Tėve, kad Tu ją sustiprintum senyvame amžiuje, kaip padarei Noomei. Viešpatie, panaudok dar ją Savo šlovei. Suteik tai, Tėve, Jėzaus Kristaus vardu.

²⁶⁵ Ir už brolių Kidą, Viešpatie, mirtis jį pakirto, bet Gyvenimas sugrąžino jį atgal. Dieve, meldžiu Tave, kad Tu duotum jam jėgų. Jis jau seniai nugyveno jam paskirtą laiką. Bet Tu esi Dievas. Ir Tu darai tai Savo šlovei, kaip pažadėjai man ligoninėje. Dabar duok jam jėgų liudyti. Tenuskamba jo liudijimas po visą Ohajo valstiją, po visą pasaulį. [Tuščia vieta juostoje.]

...Išgėdė Jis mane.

Aš patikėsiu Jo Žodžiu...

GIMINAITIS ATPIRKĖJAS

¹ Ačiū, broli Nevili, telaimina tave Viešpats. Taip gera ši rytą vėl būti čia, ateiti į Viešpaties namus. Man regis, kadaise buvo pasakyta: „Džiaugiasi, kai jie man pasakė: „Eikime į Viešpaties namus!“

Čarli, išlįsk iš už tos atramos, ateik čia ir susirask kėdę, eikš čia. Sese, ar ten kur nors gale yra kėdė, kurią galėtume čia įsprausti? Kaip tik čia yra vieta, ponio. Ateik, ateik. Štai, Čarli, ateik čia ir sėskis šalia Benkso, kad nereiktų stovėti. Kiekvieną kartą, kai šis vyrukas atvyksta iš pat Kentukio, nusigauna iki čia, jis kiekvieną rytą stovi. Ir... taigi leiskime jį čia.

² Štai yra dar viena vieta dar kam nors eilės pabaigoje. [Brolis Nevilis sako: „Dar čia yra ponio.“ – Red.] Viena ponio stovi ten, pačiame gale. Ateikite čia, čia yra viena vieta, sese, štai čia, ateikite. Ir man atrodo, kažkas ten sėdi invalido vežimėlyje. Ar ne? [Sesuo sako: „Brolis Branhamai?“] Taip. [„Čia yra vieta.“] Čia yra dar viena vieta. Jeigu kas nori atsistoti gale, štai ten yra vieta. [Brolis sako: „Ir čia yra, broli Branhamai.“] Čia taip pat yra dar viena, sėskitės. [„Dar viena čia.“] Taip, dar viena yra štai čia. Taigi ateikite čia, sėskitės, ir tiesiog jauskitės iš tiesų...

³ Mes norime, kad jums būtų patogų, kai mes stengiamės skelbti Viešpaties Žodį. O, iš tiesų malonu būti čia!

⁴ Nematau Čario ant pakylės. Ar jis ten gale? Nagi, atveskite jį čia. Tai ne... Aš buvau su Čarliu kelias pastarąsias dienas ir man niekaip nepavyksta praeiti pro jo namus, neužsukti ir nepavalgyti, taigi šiandien noriu pasodinti jį ant pakylės. Kiekvieną kartą jis ateina čia, atsistoja prie sienos, kad kam nors užleistų vietą. Taigi, ši rytą pasižiūrėjau, pamačiau jį stovintį ir pamaniau: „Na... Pasodinsiu jį čia.“ Na ką gi... Puiku. Taigi, ši rytą pamokslaus brolis Raselas Koksas [Brolis Branhamas ir susirinkusieji juokiasi. – Red.] Kur Nelė? Aš... O, jam tektų paplušėti, ar ne?! Aha, pakliuvai?

⁵ Ką gi, aš tikrai džiaugiuosi, matydamas čia tiek daug draugų. Praeitą sekmadienį, kai išėjau, visą savaitę nesmagiai jaučiausi. Vienas mano geras draugas buvo atvykęs čia iš pačių pietų – brolis Vestas. Ir aš pažvelgiau į susirinkusiuosius, buvau pavėlavęs, ir pasakiau: „Man malonu matyti ir jus, ir jus taip pat“, – ir visai nepastebėjau brolio Vesto, taip ir...taip ir nepamačiau, kol jis nepasuko link išėjimo. Ir tuomet visą savaitę galvojau, jog brolis Vestas pamanytų, kad sąmoningai jo nepaminėjau. Bet jis...jis krikščionis, taigi žino, kad taip negali būti. Jis žino, kad aš tikras draugas. Ir esu tikras, kad jis žino, jog taip nepasielgiau.

⁶ Važiudamas ši rytą galvojau (matydamas, kaip žmonės renkasi iš įvairių vietų)... Na, štai brolis Vestas vėl atvažiavo ši rytą, brolis ir sesuo Kidai iš Ohajo. Ir kai kurie mano...

Žinau, kad brolis Evansas čia. Vakar popietę nuėjau į motelį susitikti su juo, bet, matyt, jis buvo išėjęs su broliu Fredu ir kitais. O jie čia atvyksta net iš Meikono Džordžijos valstijoje kiekvieną sekmadienį, kai tik aš pamokslauju –

iš Meikono Džordžijos valstijoje. O tai netrumpas kelias: apie tūkstantis trys šimtai kilometrų, ar net daugiau, iki čia, man atrodo. Jis su savo šeima atvažiuoja mašina kiekvieną dieną, kai pamokslauju. Štai ištikimybė.

⁷ Ir aš susimąščiau... O, jei turi štai tokių draugų, kurie nori palaikyti tave... Na, o šie žmonės neatvažiuoja čia iš Džordžijos ir Ohajo, ir kitų vietų į šią nedidelę bažnyčią, kad pasiklausytų manęs. Jie čia atvažiuoja, nes tiki ta Žinia. Štai kuo jie tiki. Jie tiki ta Žinia. Tuomet koks sąžiningas ir nuoširdus turiu būti su šia Žinia! Nes ne...ne tik aš pats klyščiau, bet klaidinčiau ir kitus. Suprantate? Ir tuomet prieš Dievą būčiau atsakingas už jų klaidą, nes pats būčiau juos to išmokęs. Suprantate?

⁸ Ir patikėkite, kai pažvelgi iš šios pusės, tuomet tikrai giliai susimąstai. Taigi a-...kiekvienas iš jūsų man esat labai brangus: kaip malonu žinoti, kad jūs įveikiate tiek šimtų kilometrų pavojingais keliais ir didžiulėmis autostradomis, kur vyksta avarijos ir taip toliau. Jūsų tikėjimas Dievu vienaip ar kitaip apsaugo jus nuo viso to, palydi iki čia ir atgal. Mes taip džiaugiamės, turėdami tokių draugų. Ir aš meldžiu, kad Dievas jus dosniai palaimintų.

⁹ Taigi, praeitą sekmadienį aš pasakiau: „Na, bus pamokslas, o tada aš tiesiog pakviesiu maldos eilei.“ Aš stengiausi kaip nors sugalvoti, rasti būdą, kaip galėčiau pasimelsti už dar daugiau žmonių. Bet jei ateitų daug daugiau (kaip praeitą sekmadienį), tada jau kam nors tektų melstis už mane. Išėjau iš čia beveik antrą valandą. O maldos kortelių a-...aš neišdalinau.

¹⁰ Dalinti maldos kortelės – tai sunkus darbas. Nežinau, ar jūs tai suprantate, ar ne: žmonės nekenčia dalinančiųjų. O brolis Benksas Vudas neseniai pasakė, kai mes buvome Kentukyje, kad jis pabūtų savanoriu ir išdalintų maldos kortelės, jei Bilis neateitų. O Bilis, kaip mano sūnus, žinote, taigi... Žmonės... Gavau kelis tokius laiškus: „Jis žadėjo man maldos kortelę, o paskui nedavė. Koks nenaudėlis!“ Taigi jie... Juk jis negali duoti visiems. Ir negalime pririnkti per ilgos eilės. Juk jis turi mane saugoti.

¹¹ O kai išėjome, mano marti pasakė: „Bilai, reikia, kad Bilis ir vėl dalintų maldos kortelės, kitaip, – sako, – ilgai nepratempsi.“

¹² Taip kad... Bet aš padariau klaidą, kai pradėjau atpažinimą, o paskui kas nors ateina dar kartą ir sako: „Aš pamiršau: mama norėjo, kad už ją pasimelstų.“ Jūs suprantate, ko jie sugrįžta – tai dėl atpažinimo. Matote? Taigi... Bet aš jų nekaltinu. Ir pats taip daryčiau. Suprantate? Taip pat elgčiausi. Mes visi žmonės ir visi norime gyventi, ir norime žinoti, ką daryti. Štai ką mes... Bet su tokiais dalykais tu...dovana turi tam tikrą ribą, o paskui po poros kartų esi beveik išsunktas.

¹³ Taigi, brolis Benksas ketino šįryt išdalinti maldos kortelės, bet vakar vakare atsitiktinai užsuko Bilis. Taigi, aš pamaniau, kad būtų siaubinga, jei toks žmogus kaip brolis Vudas, su tokia gera reputacija ir taip toliau, dalintų maldos kortelės. Nuteiktų žmones prieš save. Biliui, man rodos, jau nebesvarbu, žmonės tiek kartų buvo jį užsipuolę, kad jis tiesiog nebekreipia į

vieta juostoje. – Red.]

²⁵⁰ Tai jo problema. Taip yra dėl jūsų prostatos. [Brolis sako: „Taip, teisingai.“ – Red.] Teisingai. Keliatės naktimis ir taip toliau. Jūs iš Ohajo [„Teisingai.“] ir priklausote brolio Salivano bažnyčiai, tiksliau, vaikštote ten. Matau šalia stovintį brolių Salivaną. Jūs atvažiavote su Kidais – štai su kuo jūs atvažiavote. Teisingai. [„Teisingai.“] Gerai. Dabar jūs pasijutote kitaip. [„Teisingai.“] Tai jus paliko. Dabar galite važiuoti namo, jūsų tikėjimas jus išgydo. Taigi, telaimina jus Dievas. [Tuščia vieta juostoje.]

²⁵¹ Bet tam, kad jus pažinčiau, Dievas danguje žino, kas aš apie jus nieko nežinau. Kad nežinau, kas su jumis ne taip. Ir niekaip negalėčiau sužinoti, kas blogai. Jūs tiesiog vyras, stovintis čia. Ir jūs turėjote maldos kortelę su numeriu. Jūs tiesiog... Jaunuolis davė jums šią kortelę, ir jus buvote pakviestas į maldos eilę.

²⁵² Dabar tiesiog pažiūrėkime, kaip viskas išsirutulios. Matote, tai įvyko tik vieną kartą, ir tai sunkiau...nuo to nusilpau labiau, nuo to vieno karto, negu nuo viso to laiko, kai pamokslavau šįryt. kažkas išsenka (suprantate?), kažkas išsenka.

²⁵³ Jaunuoli, iš teisų tu čia ne dėl savęs. Tu čia dėl kažko kito, dėl vaiko. Vaikas ne čia, jis lygumų vietovėje – Kanzase. [Brolis sako: „Taip.“ – Red.] Jam būna kažkokie priepuoliai, tarsi epilepsijos. Epilepsija – štai kas. Tamsa virš vaiko.

²⁵⁴ Jūs kažkaip susijęs ar jūs...su Strikeriais. [Brolis sako: „Taip.“ – Red.] O jūs visi vedėte seseris ar kažkaip panašiai? [„Taip.“] Teisingai. Ar tikite? [„Taip.“] Tuomet jam nebebus priepuolių, jei tikite visa širdimi. Tebus vaikui pagal jūsų tikėjimą. [Tuščia vieta juostoje.]

²⁵⁵ Meldžiatės už tą tetą, kuri ten viduje turi vėžį. Ar jūs ten tikite visa širdimi? Kad jūs... Taip. Mhm, hm. Aš jūsų nepažįstu. Niekada gyvenime nesu jūsų matęs. Bet kai išgirdote, kaip aš pasakiau tam vyrui kažką, kad jis galvojo apie giminaitį, Tai atėjo jums. Dabar ar tikite visa širdimi?

²⁵⁶ Na, prie ko ji prisilietė? Aš noriu, kad kas nors iš jūsų man pasakytumėte, prie ko ta moteris prisilietė. [Tuščia vieta juostoje.]

²⁵⁷ Taigi, buvo du, ar kiek jau buvo? Jau buvo trys? [Kažkas sako: „Du.“ – Red.] Du? Du. Gerai. Gerai.

²⁵⁸ Tą poniją gaubia mirties šešėlis. Virš jos tamsus šešėlis, tai yra, ji serga vėžiu. Būtent taip. [Sesuo sako: „Tai tiesa.“ – Red.] Gydytojas sako, kad tai limfmazgių vėžys. [„Taip.“] Teisingai? Pakelkite ranką. [„Tai tiesa, Viešpatie. Tai tiesa, Viešpatie.“] Jūs iš toli nuo čia, iš Ajovos. [„Taip.“] Jūs tikite? [„Aš tikiu, aš tikiu, aš tikiu.“] Jūs turite arba sūnų... Tai anūkas. [„Taip.“] Ir tai... Kažkas negerai jo akims. [„Taip.“] Jūs meldžiatės už jį. [„Taip.“] Ar tikite, kad Dievas gali man pasakyti, kas jūs? [„Aš tikiu.“] Ponia Mak. Tuomet grįžkite į savo namus ir būkite sveika. [„O, Dieve!“] Jėzus Kristus daro...

²³⁷ Kas iš jūsų žinote, kad taip yra Rašte? Jie žinojo, kad tai Mesijas, nes Jis... Dievas pažadėjo, Mozė pažadėjo, kad, kai ateis Mesijas, Jis bus pranašas. Teisingai? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Pranašas Mesijas. Ir Jis pažiūrėjo, ir Jis tarė: „Tavo vardas – Simonas.“ Ir pridūrė: „Tavo tėvo vardas buvo Jona.“ Ir jis suprato, kad tai buvo Mesijas.

²³⁸ Moteris prie šulinio – tai kita žmonių tauta. Taigi, tik žydai ir samariečiai Jį priėmė. Pagonys, mes dar nebuvo pasirodę (Rūtos grupė). Taigi, moteris prie šulinio, kuri buvo samarietė, ji atėjo pasisemti vandens. Jėzus tarė: „Duok Man atsigerti.“ Ką Jis padarė? – Pasikalbėjo su ja, kaip aš pasikalbėčiau su bet kuo iš čia esančių. Tarė: „Duok Man atsigerti.“ Anksčiau jie nebuvo susitikę.

²³⁹ Ir ji tarė: „Juk taip nepriimtina, čia galioja segregacija.“ Kaip pietuose buvo su mūsų juodaodžiais draugais ir panašiai, bet dabar taip nebėra. Padėka Dievui už tai. Taigi, Jis pasakė... „Čia galioja segregacija, juk Tau tai neįprasta, juk Tu esi žydas.“ Jėzus buvo žydas, ji buvo samarietė. Tarė: „Taip nepriimtina, kad...kad Tu prašytum manęs, samarietės, tokio dalyko.“

²⁴⁰ Jis pasakė: „Bet moterie, jei tu žinotum, su Kuo kalbi, pati paprašytum Manęs gerti.“

²⁴¹ Tai sustabdė tą gražią moterį. Ir ji pakėlė akis ir tarė: „Bet juk Tu neturi kuo pasemti. Šulinys gilus.“

²⁴² Jis atsakė: „Vanduo, kurį duodu, yra amžinasis Gyvenimas.“

²⁴³ Ir galiausiai Jis išsiaiškino, kokia buvo jos problema. Kas iš jūsų žinote...nepažįstamų, žino, kokia buvo jos problema? Ji turėjo penkis vyrus. Taigi, ką Jis pasakė jai? Jis tarė: „Eik, pakviesk savo vyrą ir ateik čia.“

²⁴⁴ Ji pažvelgė į Jį ir tarė: „Aš neturiu vyro.“

²⁴⁵ Jis tarė: „Gera! pasakei, nes turėjai penkis, o tas, su kuriuo dabar gyveni, nėra tavo vyras.“

²⁴⁶ Ji tarė: „Pone, matau, kad esi pranašas. O mes žinome, kad, kai ateis Mesijas (tai yra Jėzus), kai Mesijas ateis, Jis mums viską paskelbs, nes mes žinome, kad Jis bus pranašas. Mes žinome, kad kai Mesijas ateis, Jis tai padarys. Bet kas Tu toks?“

Jis atsakė: „Aš ir esu Jis.“

²⁴⁷ Ir po to ji nubėgo į miestą ir sakė: „Eikite pažiūrėti žmogaus, kuris pasakė man, ką esu padariusi. Ar tik Jis nebus Mesijas?“

²⁴⁸ Jei tai buvo Mesijo ženklas vakar, o šiandien Jis tas pats, tai šiandien bus taip pat. [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Taigi, ar jūs, kurie nepažįstami, tuo tikite? [„Amen.“]

Taigi čia tiems, kurie eilėje.

²⁴⁹ Dabar tiems, kurie salėje, tik viena Rašto vieta, kad turėtumėte kuo remtis. Kas iš jūsų tikite, kad dabar Jis yra Vyriausiasis Kunigas, kuris gali atjausti mūsų silpnybes? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Mes visi... [Tuščia

tai dėmesio. Gerai.

¹⁴ Taigi... Taigi, kitą savaitę aš turėčiau būti Dalase, šį ateinantį penktadienį, „Išgydymo balso“ suvažiavime. Jei čia yra žmonių iš ten, aš būsiu ten tą vieną vakarą, kalbėsiu jų suvažiavime. Ir norėčiau kalbėti tema „Bendravimo būdas“, jei Viešpats leis.

¹⁵ O paskui, turbūt kitą sekmadienį, tai yra ateinantį sekmadienį, jei Viešpats leis... (aš dar ne visai tikras) ...jei Viešpats leis, aš noriu vėl atvažiuoti čia ir kalbėti tema, kuria planavau kalbėti šiandien: „Vėjas viesule“. O šiandien dar ketinau pasimelsti už sergančius. Bet tai būtų lyg ir stiprus priekaištas bažnyčiai dėl jos nuodėmių ir... Ir tai nėra labai gera tema, kai ketini pakviesti maldos eilei. Reikia nukreipti žmonių tikėjimą maldai Dievui, kad turėtų tikėjimą. Taigi aš paprašiau brolio Nevilio, kad paskelbtų, jog šį rytą aš kalbėsiu kita tema, pakeliančia žmonių tikėjimą Dievu. (Kitu atveju tai yra priekaištas žmonėms už tai, kad nesilaiko Dievo įsakymų.) O štai tokiu būdu skatini žmones tikėti Dievu. Suprantate?

¹⁶ Ir šį rytą maldos kambaryje, tiksliau, įrašų kambaryje, kuris ten gale, vienas mano senas draugas, brolis Kidas, aštuoniasdešimt kelerių...aštuoniasdešimties metų, sėdintis čia... Daugelis pamena, kaip aš nuskubėjau pas jį neseniai, jis buvo...jis buvo maždaug... (tai nutiko maždaug prieš metus, beveik prieš metus) ...merdėjo, labai sunkiai sirgo. Gydytojai pasakė, kad jis dar gyvens vos savaitę, tiksliau ne savaitę, o kad jis neišgyvens nė iki ryto, kad jį atvežtų čia – buvo likę trys dienos. O dabar... Jis sulysio iki penkiasdešimties kilogramų ar panašiai. Prieš kelias minutes pasakė, kad vėl sveria šešiasdešimt šešis. Sako, kad jaučiasi kaip jaunuolis.

¹⁷ Brolis Kidai, gal galėtumėte atsistoti, kad žmonės žinotų, kas šis senas pamokslininkas. Štai jis. Pasakykite: „Ačiū Viešpačiui.“ [Susirinkusieji sako: „Ačiū Viešpačiui.“ – Red.] Žmogus vos nemirė nuo vėžio, tokios...tokios ligos. Ten jo mieloji žmonelė. Norėčiau, kad ir ji atsistotų. Aš tiesiog... Sese Kid, gal ir jūs ten atsistotumėte? Taigi, ji... Matote, kaip greitai ji gali atsistoti? Greičiau nei aš. Telaimina Dievas brolių ir seserį Kidus. Teapgaubs jus gausios Dievo palaimos. [Sesuo Kid kalba su broliu Branhamu.] Ačiū, sese.

¹⁸ Jie skinasi kelią Kentukio kalnais, visais angliakasybos rajono takais, – išvaromi, išspiriami, išjuokiami, persekiojami – gyvena iš to, iš ko tik gali. Susimala kukurūzų, kuriuos pasiseka rasti pakeliui ir gyvena Dievo karalystei. Ir būdami aštuoniasdešimties metų vis dar skelbia Evangeliją. Na, bet jie jau senyvo amžiaus, keliauti negali, taigi aš pasimeldžiu už maldos skepetaites ir nusiunčiu jiems, o jie tiesiog...tiesiog toliau neša jas į ligonines ir panašiai. Žmonės ateina ir gauna jas. Štai ką reiškia užsidegti visa širdimi, ar ne? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Jei negali nuvažiuoti ir susitikti su žmonėmis, tuomet gali nusiųsti jiems maldos skepetaitę, štai taip. Žmonės, turintys tikėjimą. Tai taip puiku.

¹⁹ Brolis Rodžersas šiandien taip pat kažkur čia, brolio Kričo uošvis – mano

labai brangus draugas. Užsuku į jo namus taip pat, kaip pas Čarlį su Nele, ar pas kitus Kentukyje. Dažnai nuvažiuodavau ten ir visą laiką su juo medžiodavau. Ir čia neseniai, maždaug prieš tryliką mėnesių, gydytojas nustatė jam vėžį ir pasakė: „Jis pasmerktas.“

²⁰ Aš pagalvojau: „Mano senas geras draugas!“ Pirmo pasaulinio karo veteranas, tikrai malonus vyras, jo šeima. O prieš daugelį metų aš pakrikštijau jį Jėzaus Kristaus Vardu kad būtų atleistos jo nuodėmės, žinodamas, jog tada jis buvo priimtas į Kristaus Kūną ir buvo pasiruošęs keliauti susitikti su Dievu. Aš pagalvojau: „Greitai neteksiu savo brangaus brolio.“ Tai buvo kaip tik po to regėjimo... prieš tai, kai mane aplankė tas regėjimas apie dangų. Ir tuomet nuėjau jo aplankyti, ir kambaryje pasirodė vaivorykštė: Dievas viską pakeitė. Tai įvyko prieš tryliką mėnesių, o šiandien jis vis dar čia, ir valgo.

²¹ Jis geria kažkokias...gėrė kažkokias sieros tabletes, kurios jam degino gerklę štai čia. Ir, man atrodo, ši rytą jis bus maldos eilėje. (Ateikite.) Ir aš žinau, kad...paskelbiau tai po to, kai Bilis jau buvo išdalinęs, ar ketino...žinodamas, kad dalins maldos korteles, aš pasakiau jo žentui, savo geram draugui broliui Kričiui, kad jį atvežtų. Ir aš pagalvojau, kad, jei neprieisiu iki jo, tada sugausiu jį ir atsivesiu į vieną iš šių maldos kambarių. Bet jis turėjo maldos kortelę ir aš pasakiau: „Basti, aš noriu, kad tu ateitum.“ Jo vardas Everetas, tiesiog sutrumpintai mes jį vadiname Basčiu. Ir jis...jis... Aš pasakiau jam: „Eik ir stokis į maldos eilę. Aš geriau pasimelsiu už tave, kol yra tam patepimas.“ Taigi aš norėčiau, kad... Jei žinočiau, kad kažkas už mane melsis, norėčiau, kad tas žmogus turėtų patepimą melsdamasis už mane.

²² Taigi, pažvelkime į Bibliją šį rytą, atsiverskim Rūtos knygą. Aš skaitysiu Rašto vietą iš čia, iš Rūtos knygos. Ir dabar, prieš pradėdami šią temą... Aš norėčiau paskelbti temą šį rytą. Ji vadinasi „Giminaitis Atpirkėjas“. Ir norėčiau išnagrinėti keturis atpirkimo temos aspektus.

²³ Pamenu, praeitą sekmadienį pamokslavau apie tai, kad Kristus atėjo mūsų atpirkti. O šiandien noriu kalbėti apie tai, kas yra Atpirkėjas ir kaip Jis tampa Atpirkėju. Ir atminkite: Atpirkėjas jus atperka visiškai, kai Jis atperka jus iš jūsų nuodėmių, iš jūsų ligų, iš visko, kas bloga. Jis yra Atpirkėjas.

²⁴ Taigi, prieš pereidami prie to, nulenkite galvas ir pasikalbėkime su Juo maldoje. Ir dabar, nulenktomis galvomis, norėčiau žinoti, kas šį rytą Jo Akivaizdoje norėtų būti paminėtas maldoje – pakelkite rankas ir sakykite: „Dieve, Tu žinai mano prašymą.“ Telaimina jus Dievas, kiekvieną.

²⁵ Mūsų dangiškasis Tėve, aš šiandien taip džiaugiuosi, kad yra didinga Aukštesnioji Jėga, ir mes žinome, kad galime prisitarti prie Dievo per Jo Sūnų Kristų Jėzų ir gauti atsakymą į tai, ko prašome. Kaip praeitame susirinkime kalbėjome apie tai, kaip žmonės klajojo, apsirengę avių ir ožkų kailiais, vargo, ieškojo miesto, kurio Statytojas ir Kūrėjas yra Dievas. Žinojo, kad jei bent kartą prie Jo prisitartų, jei tik rastų, kur Jis yra... Kaip Jobas senovėje pasakė: „Jei galėčiau nuėjęs pasibelsti į Jo duris, – kitaip tariant, – jei

²²⁸ Taigi, na, juk nieko neatsitiks, jei dar minutėlę ar dvi užtruksime. Noriu užduoti vieną rimtą klausimą. (Geriau atsistosis čia, kad girdėtumėte mane.) Tiesiog noriu kai ko paklausti. Taigi, šie pamokslai, kuriuos skelbiu, ar tikite, kad tai tiesa? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Jūs, žinoma... Juk kitaip nebūtumėte atėję.

²²⁹ Na, ar Dievas darytų ką nors panašaus ir neduotų man šiokio tokio supratimo apie tai, ką darau? Tikrai duotų. Tikrai duotų. Taigi, jei Jis tai padarė...

²³⁰ O aš tvirtinu, kad Jėzus Kristus nepasikeitė. Jo mirtis Jo nepakeitė, tik Jį pašlovino, ir trečią dieną Jis prisikėlė ir pakilo į aukštybes. O atgal Jis atsiuntė Šventąją Dvasią, kuri buvo Dievas – tai ir yra ta Šventoji Dvasia, kuri apgaubė Jį. Ar visi tuo tikite? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Ir Jėzus, kai buvo čia, žemėje, pasakė: „Darbus, kuriuos Aš darau, ir jūs darysite. Dar valandėlė, ir pasaulis Manęs nebematys.“ Tai pasaulio tvarka, žinote, tiesiog netikinti bažnyčia ir kiti. „Jie Manęs nebematys, bet jūs Mane matysite“. „Jūs“ – tai bažnyčia, tikintieji. „Nes Aš...“ „Aš“ – asmeninis įvardis. „Aš būsiu su jumis, net jumyse iki pasaulio pabaigos.“ O graikiškai yra užbaigimas, kuris reiškia „pasaulio pabaigą“. „Būsiu su jumis iki pasaulio pabaigos. Ir darbus, kuriuos Aš darau, jūs taip pat darysite.“ Tai tiesa? [„Amen.“]

²³¹ Taigi, čia šį rytą sėdi baptistai, metodistai, protestantai ir katalikai ir net žydai. Ir čia yra Dievo bažnyčios, nazariečių, šventumo piligrimų, Jehovos liudytojų ir kitų įvairių denominacijų atstovų. Dairausi aplink ir žiūriu į juos. Metodistai, liuteronai, sekmininkai – kokių tik nėra, dairydamasis matau žmones, kuriuos pažįstu. Ir jie visi suvažiavo iš skirtingų miestų. Branhamo maldykla visai mažutėlė čia...mieste, bet ją sudaro žmonės iš viso pasaulio.

²³² Taigi, paimekime šį pavyzdį ir rimtai susimastykime, ramiai pagalvokime ir būkime pagarbūs, ir užduokime tokį klausimą. Tuomet, jei Jis nemirė, Jo požiūris į tave ir į sergantį yra toks pats šiandien, koks buvo vakar. O koks Jo požiūris buvo vakar? – Toks: „Galiu, jei jūs tikite.“ Teisingai? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] „Jeigu jūs tikite.“

²³³ Žmogus tarė: „Viešpatie, pasigailėk mūsų.“ Tarė: „Mano sūnus apsėstas velnio. Aš jį atvedžiau Tavo mokiniams, ir jie šaukė, rėkė ir taip toliau.“

²³⁴ Jis tarė: „Aš galiu, jei tu tiki. Jei tu tiki, Aš galiu.“

²³⁵ Dabar atkreipkite dėmesį. Kaip Jėzus pasielgė? Koks Jis buvo vakar? Kaip Jis tarnavo? Taigi dabar kreipiuosi į nepažįstamus. Pažiūrėkime, koks Jis buvo vakar. Užtruksiu kokias tris minutes, pacituosime keletą vietelių.

²³⁶ Kai pirmą kartą prasidėjo Jo tarnavimas, atsivertė vienas žmogus vardu Andriejus, žvejys, ėtikėjo Juo ir nuėjo pakviesti savo brolio, vardu Simonas. Pamenate tai? Jis atvedė šį pas Jėzų. Tai buvo beraštis žvejys, net negalėjo parašyti savo vardo. Ir Jis pasirodė Jėzui, ir Jėzus pasižiūrėjo į jį ir tarė: „Tavo vardas Simonas. Tu Jonos sūnus.“

penkiasdešimt žmonių. Vienas, du, trys, keturi, penki, šeši, septyni, aštuoni, devyni, dešimt, vienuolika, dvylika, trylika, keturiolika. Ne. Kai kurie turbūt išėjo namo anksčiau. Pastebėjau, kaip kai kurie ten gale išėjo. Gerai, liko tik ši trumpa eilė. Kas norėtų turėti... Kas šioje eilėje manęs nepažįsta? Pakelkite rankas, kurie žinote, kad aš apie jus nieko nežinau. Pakelkite mano...savo ranką.

²²⁰ O kiek tarp lankytojų yra tokių, kurie manęs nepažįsta, žino, kad aš apie juos nieko nežinau? Pakelkite rankas, kurie sergate. Gerai. Kas norėtų pamatyti atpažinimo eilę, kad galėtume tiesiog paskubėti ir pabaigti. [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Jūs norėtumėte? Ką gi, skirtumo nėra. Galiu tiesiog už juos pasimelsti, kol jie eina eilėje. Arba jie gali atsisėsti, tiesiog eiti ir atsisėsti – skirtumo nėra. Šventoji Dvasia vis tiek gali atpažinti. Ar tikite tu? [„Amen.“]

²²¹ Taigi, jei taip, tuomet pabūkite tyliai minutėlę. Jau vėloka, taigi šiek tiek pabūkite ramiai. Noriu dabar kai ko jūsų paklausti.

²²² Gal aš čia ne į tą mikrofoną kalbu? Abu veikia? Abu įjungti? Gerai. Šitas taip pat? [Brolis sako: „Taip.“ – Red.] Gerai.

²²³ Taigi, tiesiog nurimkite minutėlei. Noriu pasižiūrėti į šią eilę, gal aš ką pažįstu. [Brolis Branhamas daro pauzę. – Red.]

²²⁴ Pažįstu jaunuolį, kuris stovi ten. Pažįstu Erlą. Erlai, aš tave pažįstu, Erlas Kolinsas. [Brolis Erlas Kolinsas sako: „Šiaip tai, broli Bili, aš nestoviu maldos eilėje. Aš atvežiau mūsų draugą iš Džefersontauno.“ – Red.] Ak, taip, taip, tas vyras. Ar su šiuo vyru mes medžiojome ten, Kolorade? [„Jūs turbūt neatpažįstate, mes numetėme svorio.“] O, tikrai neatpažįstu. Man regis, Erlas man sakė, kad jūs labai sergate ir jūs atvažiuote... Jeigu jūs negalite ilgai išstovėti, tegul kas nors jam atneša ten kėdę. Arba kas nors...kas nors ten tegul atsistoja ir užleidžia vietą prie to šono, nes žmogus labai labai serga. Oho, jis numetė apie penkiasdešimt kilogramų ar daugiau, ir jis...ir jis...ir jis labai labai serga. Gerai, tegul jis ten tiesiog pasėdi. Ačiū, broli.

²²⁵ Taigi, leiskite man žvilgtelti. Ką gi, Erlas tiesiog stovėjo su juo. Taigi, šis vyras, stovintis ten gale, kuris dabar žiūri tiesiai į mane, iš La...Lagranžo, Kentukio valstijos. Nežinau jo vardo, bet aš...aš jus pažįstu. O ten brolis ir sesuo Kidai, juos aš pažįstu. Ir ši dama ten... Ar tai sesuo Ruk? Ar... [Brolis Nevilis sako: „Sesuo Hardi.“ Sesuo sako: „Aš sesuo Teilor...su Heti.“ – Red.] Su ta moterimi iš Seltersburgo, man atrodo, ji akla. Taip? Gerai.

²²⁶ Atrodo, tiek žmonių eilėje, kuriuos iš tiesų pažįstu. Aha, tiesa, čia dar mano geras draugas Bastis Rodžersas iš Miltauno. O toliau kiti eilėje, atrodo, man nepažįstami. Taigi, sakau prieš Dievą: kiek žinau, kitų aš nepažįstu.

²²⁷ Dabar noriu pasižiūrėti į salę. Taigi, tie, su kuriais mes nepažįstami, kurie sergate, pakelkite ranką, ir, na, jūsų širdyje yra prašymas, pakelkite ranką, kad ir kur bebūtumėt. Kurie žinote, kad aš... Tvarkoje, gerai. Iš esmės visi, beveik visur.

galėčiau rasti, kur Jis gyvena, užeičiau į Jo namus ir pasikalbėčiau akis į akį.“ Bet žmogus niekaip negalėjo to padaryti, nes jis nusidėjo ir atskyrė pats save, ir tapo svetimas Dievui.

²⁶ Bet per tą Brangujį, kuris atėjo ir atvėrė kelią, ir atleido mūsų nuodėmes, ir atvedė mus prieš Dievą ne kaip svetimus, bet kaip vaikus, einančius pas savo Tėvą, žinančius, kad Jis patenkins visus mūsų prašymus. Yra tik vienas įstatymas: „Jei gali tikėti.“ Ir toks yra susitarimas. Šėtonas tvirtina, kad mes netikėsime, o Dievas sako, kad tikėsime. Taigi vyksta kova, ir sprendimą turime priimti mes. Ir kaip mes benuspręstume, taip ir bus. Ir taip nuostabiai parašyta: „Viskas įmanoma tikintiesiems.“

²⁷ Ir šiandien mes tikime ir ateiname, artinamės prie Tavęs, prašydami dieviško palankumo, kad Tu atsižvelgtum į mūsų prašymus. Ir kiekviena ranka, kuri pakilo – Tu žinai, kas širdyje, kas už tos rankos turėta omenyje. Nes parašyta, kad Tu žinai proto mintis ir sumanymus, ir Tu gali matyti mintis. Ir mes meldžiame, Dieve, kad iš Savo turtų ir malonės Tu patenkintum kiekvieną paminėtą prašymą.

²⁸ Taip pat šiandien prašome, Viešpatie, kad Tu padėtum man, kuriam to greičiausiai labiausiai iš visų čia esančių reikia, nes čia prieš mane yra išpirktieji Viešpaties Jėzaus Krauju. Galbūt čia sėdi nusidėjėlių, kurie taip surišti nuodėmės, kad jiems sunku, beveik neįmanoma pasiekti tokią būseną, kad galėtų priimti Kristų, kol šėtonas juos taip laiko supančiojęs savo jėga. Bet žinau, kad parašyta: „Mano Vardu jie išvarinės demonus.“

²⁹ Ir suteik mums šiandien jėgos, Viešpatie, per Žodžio pamokslavimą, kad išvartume kiekvieną abejonės ir prietaringumo, ir baimės demoną iš žmonių širdžių ir protų, kad tie, kurie supančioti nevilties ir abejonės, galėtų būti atvesti į Kristaus glėbį. Ogi taip pat parašyta, kad „Jie dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks“. O čia yra krikščionių, kurie surišti ligos demonų.

³⁰ Viešpatie, duok man šiandien Šventosios Dvasios jėgos išlaisvinti kiekvieną sergantį ir kenčiantį, kuris šiandien yra šiame pastate, kad didi Šventoji Dvasia gautų pirmenybę kiekvienoje širdyje ir kiekviename kūne, kurie yra Dieviškoje Akivaizdoje. Kalbėk mums per Savo Žodį. Tavo Žodis – Tiesa. Nežinau, ką būtent pasakyti, bet laukiu Šventosios Dvasios vedimo, kad Ji mus vestų ir nukreiptų į visą Tiesą. Suteik tai, Viešpatie, pašlovink Save ir patepk Savo tarną. O Tavo Žodis jau pateptas. Mes Tave šlovinsim, kai Tu suteiksi kiekvienai širdžiai pagal poreikį. Mes prašome Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, Vardu. Amen.

³¹ Prieš perskaitydamas pasakysiu šias trumpas eiles, kurias labai mėgstu:

Jei yra upių, kurių negali perbristi,

Arba kalnų, kurių tau neperlipti,

Atmink, tai sugeba vienas

Danguje esantis Dievas.

³² Skaitau iš Rūtos knygos 1-ojo skyriaus:

Teisėjų valdymo laikais šalyje kilo badas. Vienas vyras iš Judo Betliejaus su žmona ir dviem sūnumis iškeliavo gyventi į Moabo kraštą.

To vyro vardas buvo Elimelechas, jo žmonos... Noomė, o sūnų – Machlonas ir Kiljonas, efratai iš Judo Betliejaus. Jie atvyko į Moabo kraštą ir ten apsigyveno.

Noomės vyras Elimelechas mirė...ji liko su dviem sūnumis.

Jie vedė žmonas moabites. Viena vardu Orpa, o kita – Rūta. Jie ten išgyveno apie dešimt metų.

...po to abu sūnūs, Machlonas ir Kiljonas, mirė. Moterys neteko... Moteris neteko abiejų sūnų ir vyro.

Ji su savo marčiomis pakilo grįžti į savo kraštą, nes ji girdėjo...girdėjo...kad Viešpats aplankė savo tautą, duodamas jiems duonos.

Ji išėjo iš ten, kur gyveno kartu su savo marčiomis, ir ėjo į Judą.

Noomė tarė savo marčioms: „Eikite namo pas savo motinas. Viešpats tebūna malonus jums, kaip jūs buvote mirusiems ir man.

Viešpats jums tesuteikia poilsį vyro namuose.“ Noomė pabučiavo savo marčias, kurios pakėlė balsus ir verkė.

Ir jos sakė: „Mes norime eiti su tavimi pas tavo žmones“.

Noomė atsakė: „Grįžkite, mano dukros. Kodėl jūs norite eiti su manimi? Ar manote, kad aš galiu užauginti sūnus, kurie jums būtų...taptų jūsų vyrais?

Grįžkite, mano dukros. Aš juk per sena vedyboms. Jei turėčiau viltį dar šiąnakt ištekti ir pagimdyti sūnų,

argi jūs lauktumėte, kol jie užaugs? Argi dėl to susilaikytumėte nuo jų...nuo santuokos? Ne, mano dukros. Man labai skaudu dėl jūsų, bet Viešpaties ranka yra prieš mane“.

Jos pakėlė balsus ir vėl verkė. Orpa atsisveikino su savo anyta, o Rūta pasiliko su ja.

Noomė tarė: „Tavo brolienė sugrįžo pas savo tautą ir savo dievus. Grįžk ir tu.“

Tačiau Rūta atsakė: „Neversk manęs tave palikti ir sugrįžti. Kur tu eisi, ir aš eisiu; kur tu gyvensi, ir aš gyvensiu. Tavo tauta yra mano tauta...tavo Dievas – mano Dievas.

Kur tu mirsi, ir aš ten mirsiu ir būsiu palaidota. Tegul Viešpats padaro man tai ir dar daugiau... jei...bet tik mirtis atskirs mane ir... mane nuo tavęs.“

³³ Noriu pavadinti šio ryto nedidelį pokalbį, šį mano mokymą, bandydamas pristatyti jums tikėjimą atpirkimu, ir kas tai yra, ir kaip tai gauti; noriu pavadinti taip: „Giminaitis Atpirkėjas“.

³⁴ Taigi ką nors atpirkti – reiškia sugrąžinti tai, kas buvo prarasta,

Šešiasdešimt vienas, du, trys, keturi, penki – tegul atsistoja. Šešiasdešimt šeši, šešiasdešimt septyni, šešiasdešimt aštuoni, šešiasdešimt devyni, septyniasdešimt – tegul jie atsistoja.

Nenoriu, kad jie visi suskubtų vienu metu, todėl kviečiu iki septyniasdešimto numerio.

Nuo septyniasdešimto iki aštuoniasdešimto – atsistokite. Ateikite čia, į šitą pusę – nuo septyniasdešimto iki aštuoniasdešimto. Gerai. Vienas, du, trys, keturi, penki, šeši, septyni, aštuoni, devyni. Gerai.

Nuo aštuoniasdešimto iki devyniasdešimto – atsistokite čia. Dokai, padėk jiems ten gale, prašau. Nuo aštuoniasdešimto iki devyniasdešimto – atsistokite šioje pusėje.

Nuo devyniasdešimto iki šimtojo – atsistokite šioje pusėje, štai čia. Gerai.

²¹⁵ Kol jie stoja į eilę, norėčiau bažnyčios kai ko paklausti. Kiek čia yra nepažįstamų, kurie niekuomet nėra buvę mano susirinkimuose? Aha, daugelis iš jūsų. Kas iš jūsų žino, kad joks žmogus negali išgydyti kito, net pats gydytojas? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Tikrai ne. Gydytojas nėra išgydytojas, jis tik padeda gamtai, Dievas yra Išgydytojas. Suprantate? Gydytojas gali įtvirti ranką, bet išgydyti rankos jis negali. Gydytojas gali išpjauti apendicitą, bet vietos, kur pjovė, neužgydys. Gydytojas gali ištraukti dantį, bet kraujavimo nesustabdys ar jo neužgydys. Tai turi padaryti Dievas. Gerai.

²¹⁶ Kas iš jūsų žino, kad, kai Jėzus buvo čia, žemėje, net Jis netvirtino, jog yra Išgydytojas? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Jis buvo žmogus. Jis sakė: „Ne Aš darau šiuos darbus, bet Mano Tėvas, gyvenantis Manyje, Jis daro darbus.“ Teisingai? [„Amen.“] Kas iš jūsų žino, kad kai Jis buvo čia...kaip... Kokį tarnavimą Jis turėjo, kai buvo čia? Jis darė tai, ką Jam rodė Tėvas. Teisingai? [„Amen.“] Kas iš jūsų žino...žino tai? [„Amen.“] Švento Jono 5:19 Jis tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: Sūnus nieko negali daryti iš Savęs, o vien tai, ką mato darant Tėvą.“ Teisingai? [„Amen.“] „Lygiai tai daro ir Sūnus.“

²¹⁷ Taigi, tuomet ar Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Ar tikite tuo visa širdimi, kad Jis tas pats vakar ir per amžius? [„Amen.“] Ar tikite, kad Jėzus Kristus, kuris tas pats vakar ir per amžius, kad Jis iš tiesų tas pats? [„Amen.“] Gerai.

²¹⁸ Kaip Jis yra tas pats? Tas pats visais klausimais. Teisingai? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Jis tas pats Dievas, tas pats Išgydytojas, tas pats Gelbėtojas. Jis tas pats, su tuo pačiu požiūriu – viskas tas pats. Teisingai? [„Amen.“] Tas pats. Gerai. Taigi, jei Jis buvo tas pats ir yra tas pats, Jis darys ir elgsis taip pat. Teisingai? [„Amen.“] Taigi, kas žinote, kad tai tiesa? [„Amen.“]

²¹⁹ Taip, minutėlę palaukite. Aš laikiu. Neatrodė, kad čia stovėtų

jumis visais ir tesuteikia Savo malonės ir gailestingumo per visas jūsų gyvenimo dienas. Sek Viešpačiu. Būk dabar kaip Rūta, Ina Bele, nesitrauk nuo Jo nė per žingsnį. Judėk pirmyn. Kartais pasidarys sunku, ir kelias taps miglotas. Bet atmink, pasižiūrėk žemyn ir pakelk akis į dangų, ir pamatysi kruvinus pėdsakus, kurie ten veda iki pat viršaus – Jis nurodys kelią.

²¹⁰ Taigi, o, jau vidurdienis, jau dvylika. Ar vis dar norite maldos eilės? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.]

²¹¹ Bili, kur... Kokie... Jis išdalino maldos korteles? Aš dar...man atrodo, jis sakė man, kad išdalino maldos... O kokias būtent? Pasakykite man kas nors, kokios buvo raidės ir skaičiai. [Kazkas sako: „Štai jis ateina.“ – Red.] Kaip? [Brolis Bilis Polis sako: „B“.] „B“, nuo pirmos iki šimtosios? Nuo penkiasdešimos iki šimtosios. Gerai, „B“ numeris vienas. Jie turi...

²¹² Čia visa minia, taigi mes negalime... Mes visus juos sustatysime ir leisime praeiti eile meldamiesi už juos.

²¹³ Taigi, kas iš jūsų visai nesate matę maldos eilės? Pakelkite rankas, kurie nesate buvę mano susirinkimuose maldos eilėje. Oho! Jūsų daugybė.

²¹⁴ Ką gi, mes galime tiesiog melstis už žmones, gali vykti atpažinimas, arba maldos eilės iš vis gali nebūti, žmonės tiesiog pakviečiami pačioje auditorijoje – nėra skirtumo. Šventoji Dvasia čia. Tikrai taip. Bet sustatykite maldos eilę.

Numeris vienas, kas turi pirmą numerį, maldos kortelė „B“? Nu... Penkiasdešimt. Atsiprašau. Niekas neturi pirmos, žinoma. Gerai. Maldos kortelė penkiasdešimt – kas ją turi? Ateikite čia, pone. Maldos kortelė du...

Penkiasdešimt vienas, penkiasdešimt du, maldos kortelė penkiasdešimt du. Gerai. Penkiasdešimt trys, penkiasdešimt trys. Gerai. Penkiasdešimt keturi.

Ateikite į šitą pusę, štai čia. Ateikite... Jei esate ten gale, ateikite čia į šitą pusę.

Penkiasdešimt vienas, penkiasdešimt du, penkiasdešimt trys, penkiasdešimt keturi. Kas turi penkiasdešimt penktą? Maldos kortelė penkiasdešimt penki? Ponia, štai čia. Maldos kortelė penkiasdešimt šeši.

[Brolis sako broliui Branhamui: „Pasakyk jiems, kad atsistotų ten prie sienos.“ – Red.] Atsistokite ten prie sienos, prašau.

Penkiasdešimt septyni, penkiasdešimt aštuoni, penkiasdešimt devyni, šešiasdešimt, šešiasdešimt vienas, šešiasdešimt du, šešiasdešimt trys, šešiasdešimt keturi, šešiasdešimt penki.

Basti, pasuk link to įėjimo, broli, štai ten. Gerai. Pasuk štai ten.

Kas iš jūsų neturite maldos kortelės ir norite, kad Viešpats jus išgydytų, pakelkite ranką. Viskas, ko jums dabar reikia, tai tiesiog tikėti, tiesiog tikėti. Gerai.

Penkiasdešimt šeši. Jau sakiau? Penkiasdešimt septyni, penkiasdešimt aštuoni, penkiasdešimt devyni, šešiasdešimt – tegul jie atsistoja.

pavyzdžiui, tai, kas buvo užstatyta lombarde. Ir tu eini ir išperki tai, sumoki tam tikrą kainą. Tuomet tai jau tavo asmeninė...nuosavybė – po to, kai išpirkai. Tačiau pagal atpirkimo įstatymą Izraelyje tik giminaitis galėjo atpirkti nuosavybę ar kažką prarastą.

³⁵ Mūsų istorija prasideda Izraelio valdytojų, kurie buvo teisėjai, laikais, po Jozuės mirties. Ir tam, kad susidarytumėte tą nuostabų vaizdą, perskaitykite pirmus penkis ar šešis skyrius iš 1-os Samuelio ir jūs...jums apie tai atsivers tikroji istorija.

³⁶ Bet mes dabar peršoksime ir pereisime prie pagrindinio konteksto. Prieš kurį laiką aš jau kalbėjau apie Rūtos knygą ir nagrinėjau ją tris ar keturias savaites. Vieną kartą pradėjau kalbėti apie Apreiškimo knygą, ir praėjo beveik metai, kol ją išnagrinėjau. Visos Rašto vietelės tiesiog ištisai rišasi vienos su kitomis visoje Biblijoje. Ir tai nuostabu. Todėl žinome, kad Biblija yra įkvėpta, tiek matematiškai, tiek visais kitais atžvilgiais. Nėra kitos literatūros, kuri būtų parašyta taip, kad neprieštarautų sau kurioje nors vietoje.

³⁷ Ši knyga buvo rašoma beveik keturis tūkstančius metų, kiekviena Biblijos knyga atskirai. Ir jas rašė maždaug... Paminėsiu, kiek tiksliai vyrų jas rašė. Anksčiau žinojau, bet... Atsiprašau. Sakysčiau, apie šešiasdešimt, bet a-...a-...aš galiu ir klysti [Brolis sako: „Keturiasdešimt.“ – Red.] Keturiasdešimt. Keturiasdešimt vyrų rašė Bibliją, su tūkstančių metų pertraukomis, nepažinojo vienas kito ir nematė vienas kito, ir dažnai net neskaitė vienas kito darbų, ir nei vienas žodis neprieštarauja kitam. Ji įkvėpta.

³⁸ Taigi, daugelis žiūri į šią Rūtos knygą ir sako: „Tai Biblijos meilės istorija.“ Biblija ir yra meilės istorija, visa Biblija – meilės istorija.

³⁹ Ji yra ne tik meilės istorija, bet taip pat ir pranašas. Ji yra ne tik pranašas, bet ir istorinis pasakojimas. Tai yra ne tik meilės istorija, istorinis pasakojimas, pranašas – tai pats Dievas, nes „Pradžioje buvo Žodis, tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas.“ Taigi, Žodis yra Dievas atspausdintame pavidale. Viskas tuo ir turi būti pasakyta, broli. Dievas spausdintine forma! Jehova, atspausdintas knygoje! Ir nei viena iš jos dalių nėra koks nors išgalvotas pasakojimas, bet visa tai yra absoliuti Tiesa. Prisiriškite savo siela prie kiekvienos Jos frazės. Taip ir yra, tai Tiesa, ir Dievas patvirtins Savo Žodį.

⁴⁰ Ir ši istorija buvo parašyta. Ir tarp visų rankraščių, kai žmonės sudarinėjo Bibliją, kai šventi vyrai stengėsi sudėlioti Senąjį Testamentą, ši Rūtos knyga buvo viena iš išskirtinių knygų, kurias jie priėmė. Kodėl? Jei tai paprasčiausia meilės istorija, kodėl rašytojai ir senovės išminčiai priėmė ją kaip įkvėptą? Nes joje yra paslėptas apreiškimas. O šiame paslėptame apreiškime suprasi tikrąją reikšmę ir tai tave labai priartins prie Dievo.

⁴¹ Ir šį rytą aš iš sielos gelmių meldžiu, kad Dievas taip sužavėtų kiekvieną širdį, kad atvertų Save, kas Jis yra šioje istorijoje, kas Jis yra jums, kaip Jį priimti. Ir kai vieną kartą tai pamatysite, tai yra taip paprasta, kad stebėsitės,

kaip to nepastebėjote anksčiau. Bet tai atverti gali tik Šventoji Dvasia.

⁴² Taigi, daugelis, kai skaito Bibliją, skaitydami tiesiog atsistoja ir perskaito puslapį, paskui dar puslapį – taip jos niekada nesuprasite, nes ji parašyta mįslėmis. Ir Jėzus dėkojo Dievui, kad ją tokią padarė, sakė: „Tu paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažutėliams, kurie mokysis.“

⁴³ Kaip aš dažnai sakydavau, o ponias Branham irgi sėdi čia šį rytą... Bet kai aš užsienyje, ji parašo man laišką. Ji rašo: „Brangus Bilai, šį vakarą sėdžiu čia su vaikais. Galvoju apie tave ir...“. Toliau ji rašo tai, ką ketina daryti. Bet aš...aš myliu ją ir taip gerai pažįstu, kad moku skaityti tarp eilučių. Tiksliai žinau, ką ji sako (suprantate?), ar ji tai parašo čia, ar ne (suprantate?), nes aš žinau, ką ji sako. Kodėl taip yra? Tai artimas ryšys. Mes esame viena. Suprantate? Ir ji žino mano charakterį, o aš žinau jos. Ji ne...

⁴⁴ Ji gali tiesiog sėdėti ir žiūrėti į mane, o aš jau galiu atspėti, ką ji tuoj sakys (suprantate?), nes taip gerai ją pažįstu. Ir ji taip pat gali nuspėti mane. Taip yra todėl, kad pasitikime vienas kitu, mylime.

⁴⁵ Vakar ryte mes ilgokai gulėjome lovoje, nes vaikams nereikėjo į mokyklą, ir mes pradėjome kalbėtis apie įvairius dalykus, ir kaip... Apie, tai, kas yra neapykanta.

⁴⁶ Aš pasakiau: „Neapykanta turėjo pradžią, tai reiškia, kad būtinai turės ir pabaigą. Meilė neturėjo pradžios, taigi neturi ir pabaigos. Neapykanta yra per amžius, o meilė amžina. Neapykanta prasideda ir neapykanta pasibaigs. Meilė niekuomet neprasidėjo ir niekada nepasibaigs. Supranti? Ji amžina.“

⁴⁷ Ir kai vyras myli moterį ir veda ją tik todėl, kad ši graži, tam ateis pabaiga. Bet kai vyras randa moterį, kurią myli, pats nežino kodėl, bet myli ją, ir ji randa vyrą, kurį myli nepaisydama jo išvaizdos, jis myli ją, o ji myli jį – tai amžini sutuoktiniai Šlovėje. Jie... Mirtis ar kas kita niekada nesugebės jų išskirti todėl, kad jie iš Amžinybės. Ir jie įžengė į laiko erdvę, ir sugrįš atgal į Amžinybę. Amžinybė nusileido į kūną, vadinamą laiku, o paskui keliauja atgal tiesiai į Amžinybę. Ji negali pranykti.

⁴⁸ Jei moteris yra graži, tas grožis dings, būtinai dings, tik palaukite keletą metų. Gal šiandien ji eina gatve linguodama (kokia nors pusnuogė moteris) ir siunčia į pragarą daugiau sielų negu visi šalies barai. Ir ji kraiposi gatvėje, puikios nuomonės apie save, kaip Biblijoje sakoma, kad paskutinėmis dienomis jos išdidžiai vaikšto, ištiesusios kaklus, eidamos mažais žingsneliais, tai yra, besikraipydamos. Vykdo Raštą ir pati to nežino, tiesiog stovi lauke apsirengusi amoraliais drabužiais, vyriškieji žiūri ir nežino, kad savo vyrui ar draugui gali būti absoliučiai ištikima, bet teismo dieną ji atsakys už svetimavimą su šimtais vyrų. Ant jų yra dvasia ir jos to nežino. Biblijoje pasakyta: „Nuogi, akli ir to nežino“. Liūdniausia dalis yra tai, kad „to nežino“.

⁴⁹ Bet ar jūs žinote, kad ta daili figūra, kurią Dievas davė tai merginai, šiuo laiku kitą sekmadienį jau gali būti supuvusi? Iš to aukšto, tamsaus, simpatiško vyro iki kito sekmadienio gali likti vien šiukšlių krūva? Visa tai žūva. Bet tai,

...Tu mane,
Švyturys visada man tešviečia.
Apšviesk, Jėzau, Tu mane,
Švyturys visada man tešviečia.

Tada koks aš būsiu?

Būt toks, kaip Jėzus,
Būt toks, kaip Jėzus,
Čia trokštu būt toksai, kaip Jis;
Šioje kelionėje į dangaus šlovę
Aš tik prašau būt toks, kaip Jis.

²⁰⁶ Tėve Dieve, iš tiesų toks mūsų liudijimas, Viešpatie. Norime būti tokie, kaip Jis: nuolankūs ir kuklūs, nusižeminę, malonūs, visuomet atleidžiantys tiems, kurie su Juo neteisingai elgiasi ir daro bloga. Mes...mes norime tokie būti. Mes tau dėkojame už šią moterį, kuri atėjo šį rytą. Iš kur mums žinoti, koks bus gyvenimas šiek tiek vėliau? Galbūt po visų jos klaidų ir kitų dalykų gyvenime, kuriuos mes visi darėme, matydama juos panardintus toje srovėje šį rytą, aš meldžiu, Dieve, kad ši moteris gyventų pašvęstą gyvenimą, kuris pastūmėtų į tokią patirtį visus jos bičiulius. Tegul ji čia nesustoja, bet eina į pažadėtąją žemę, įsidėmėdama vietą ir atsiguldama, priimdama ten Šventąją Dvasią. Suteik tai, Viešpatie.

²⁰⁷ Jei čia yra dar kas nors, Tėve, kas turėjo ateiti, bet to nepadarė, tegul Tavo Dvasia jų nepalieka. Neduok jiems ramybės dieną naktį, kol jie taip pat neateis priėmę tą patį sprendimą. Nenoriu būti grubus, Viešpatie, bet, o Dieve, suvokių, ką jie praranda, žinau, kas bus, kai tą dieną išgirs Jį sakantį: „Pasitraukite nuo Manės, piktadariai. Tą rytą Aštuntosios ir Pen gatvių sankryžoje Aš jus šaukiau, o jūs neatėjote.“ O Dieve, kokia siaubinga valanda jiems tai būtų, kai mes būsime pasverti svarstyklėmis ir rasti per lengvi. Viešpatie, suteik, kad tai nenutiktų niekam, kas yra Dieviškoje Akivaizdoje. Tebus jie visi išgelbėti. Mes prašome Jėzaus vardu. Amen.

²⁰⁸ Mes norime padėkoti Viešpačiui šį rytą už Jo gerumą ir maloningumą. Dėkoju jums visiems už jūsų kantrybę, kad taip ilgai manęs laukėte.

Sese Ina Bele, aš... Sese Vud, tai tavo sesuo, broli Čarli, už kurią jie meldėsi ir už kurią mes meldėmės ilgą laiką. Sese Ina Bele, ar galėtum minutėlei atsistoti? Tai sesers Vuds...mūsų bažnyčios turto globėjas, tai jo brolienė, kuri priėmė Jėzų kaip savo asmeninį Gelbėtoją šį rytą. Ir kiek daug maldų buvo... Telaimina tave Dievas, sese Ina Bele. Atrodo, toks tavo vardas, ar ne? Telaimina tave Dievas, brangi sese. Ir jei tu dar nebuvai pakrikštyta Jėzaus Kristaus vardu, kalbinu tave tai padaryti ir priimti Šventąją Dvasią.

²⁰⁹ Tebūna Dievas su tavimi visada ir tepalaimina tavo brangų vyrą ten. Buvau jį sutikęs prieš keletą dienų. Jei neklystu, jo vardas Stenlis. Tiesa? Stenlis. Telaimina tave Dievas, Stenli. Šeimyninis gyvenimas malonus, bet manau, dabar jis bus malonesnis nei kada nors anksčiau. Tebūna Dievas su

Būt tiesiog kaip Jėzus...

Gal dar kas nors ateitų, prieitų čia ir atsiklauptų kaip šita ponija? Ar jūs jau kelyje? Ar paduosite Jam savo ranką?

...trokštu būt toksai, kaip Jis;
Šioje kelionėj į dangaus šlovę
Aš tik prašau būt toks, kaip Jis.

[Brolis Branhamas pradeda niūniuoti priegiesmį. – Red.]

²⁰² Mūsų dangiškasis Tėve, kol bažnyčia niūniuoja šią giesmę „Būt toks, kaip Jėzus“, ši moteris šlyt žengė kaip Rūta. Ina Bel ateina kaip Rūta tais senais laikais, nesvarbu, kokia kaina, ji atėjo jos sumokėti. Nesvarbu, kas... kaip iš jos juoksis ar šaipysis, dabar ji užima savo vietą, stovi čia, klūpo ir išpažįsta savo nuodėmes, įsidėmėdama vietą, kur didis pjūties Viešpats gulėjo ant kryžiaus, kad ten gautų Jo Dvasią, Jo malonę, kuri prakalbo jai, kai skambėjo Žodis, kaip Noomė tais senais laikais, teikdama nurodymus, ir prisilietė būtent prie to reikiamo žmogaus tinkamu laiku. Ir dabar ji ateina tam, kad užimtų tikinčiosios poziciją, atsiklaupusi prie kryžiaus, kur ji išpažįsta savo nuodėmes, atideda šalin visus senus gyvenimo dalykus, ir Jėzuje Kristuje tampa nauju kūrinium.

²⁰³ Mes meldžiamės, Tėve, šį rytą, kad kiekvienas atstumtas žmogus šį rytą šiame pastate, kiekvienas vyras, moteris, vaikas ar mergina, kurie tavęs nepažįsta – tegul šie žodžiai nepraeina pro šalį, Viešpatie. Mes nežinome, kurią valandą stosime prieš teismą. Gali būti, kad dar šiandien daugeliui iš mūsų teks prieš jį stoti. Gal dar prieš mums grįžtant namo įvyks nelaimingas atsitikimas. Galbūt... Mus gali ištikti širdies smūgis – mes nežinome. O, Viešpatie, leisk mums pasiruošti šią valandą, kol Dvasia čia, kol turime liudijimą, kad Jis čia, kol dangaus Dievas su visa savo begaline malone yra čia, kad mus priimtų.

²⁰⁴ Suteik mums Savo malonės, Viešpatie. Atsiųsk šlyt ir kitus prie altoriaus, kad priimtų Kristų, kaip Išgelbėtoją, kaip ir šita moteris priima dabar. Suteik tai, Viešpatie. Būk jai maloningas, juk jos artimieji... Jos brolis sėdi čia ant pakylės šalia manęs. Jos sesuo Vud sėdi ten gale ir mama su tėveliu sėdi čia, Viešpatie Dieve, aš meldžiu malonės. Suteik tai, Viešpatie. Tu žinai, ką manau širdyje. Aš prašau, kad Tavo pralietas Kraujas ir malonė nužengtų šią valandą. Suteik tai, Viešpatie. Suteik tai, kol laukiame kitų, tegul ir kiti ateina, Tėve, ir susitaiko su Dievu per Kristų.

²⁰⁵ Ir kol dabar mes laukiame galvodami, dar kartą pagiedosime:

Apšviesk, Jėzau, Tu mane,
Švyturys visada man tešviečia.

Gerai. Taip.

Apšviesk, Jėzau, Tu mane,
Gal dar kas nors išeis?

kas viduje – Dievas, meilė – gyvena amžinai. Taigi stebėkite vidų. Neatitraukite žvilgsnio nuo tikslo.

⁵⁰ Taigi, ši istorija prasideda štai taip: nuo mielos, malonios moters. Jos vardas buvo Noomė. Noomė reiškia „maloni“. Elimelechas buvo jos vyras – reiškia „šlovinimas“. Jos šeima buvo „malonus šlovinimas“. Jie turėjo sūnų Machloną, o tai reiškia „liga“. O kitas – Kiljonas – reiškia „pavargęs, nusiminęs, liūdesys“. Štai tokia buvo šeima.

⁵¹ Ir Izraelio krašte kilo badas. O pagrindinė klaida, kurią padaro žydas – jis išeina iš tos žemės. Dievas davė jiems tą žemę. Kai Abraomui buvo duota toji žemė, Dievas liepė jam nepalikti tos žemės. Ir jis padarė klaidą, kai nuėjo į Gerarą, pakliuvo į bėdą. Žydas niekuomet neturi iškelti iš Palestinos. Tai jam paskirta vieta.

⁵² Ir jie buvo išbarstyti po visą pasaulį. Ir dabar jie vėl grįžta. O, kokią nuostabią istoriją matome čia šį rytą! Jie grįžta atgal.

⁵³ Noomė buvo priversta išvykti dėl bado, Noomė ir Elimelechas, ir jie nukeliavo į Moabą.

⁵⁴ Dabar pažiūrėkime į priešistorę, kad jūs klausydami galėtumėte suprasti esmę.

Taigi, Moabas, moabitai kilo iš nesantuokinio Loto dukters vaiko. Po to, kai iš Dievo malonės jie išsigelbėjo nuo Sodomos ugnies, dukterys nugirdė tėvą ir gyveno su juo kaip žmonos. Jos pagimdė vaiką. Ir gimė vienas iš jų, tas, iš kurio kilo Moabo tauta – tarsi ir buvo krikščionys, tačiau susimaišė su pagonybe. Ir matote, palikdami pažadėtąją žemę – kad ir kaip blogai buvo – ir apsistodami kitoje šalyje, jie užsitraukė bėdą. Ir taip kiekvieną kartą, kai tikintysis pasitraukia iš Dievo jam duotos teritorijos.

⁵⁵ Labai dažnai politikoje (artėja rinkimai ir taip toliau) geras žmogus gali būti tikrai geru žmogumi, bet jis ims ir pasitrauks iš tos teritorijos. Kaip vienas mano pažįstamas tarnautojas siekė tapti miesto meru ir kai tapo, pasitraukė iš savo tarnautojo teritorijos ir šėtonas jį užvaldė.

⁵⁶ Jei krikščionis pasitraukia iš tos teritorijos: „Na, šįvakar aš tiesiog šiek tiek pabūsiu su vaikinais biliardinėje. Nieko blogo nedarysiu. Tik truputėlį išgersiu“, – tu nebe savo teritorijoje! Sugrįžk! Tu tiesiog prisišauksi bėdą.

⁵⁷ „O, bet visos kitos merginos rūko. Aš tik vieną pabandysiu“, – tu ne savo teritorijoje! Nedaryk to. Lik gimtinėje. „O, visi čia mane vadina atsilikusia, pravardžiuoja senamadiška.“ Vis tiek lik ten! Tai tavo vieta. Lik Kristuje.

⁵⁸ Noomė dėl bado iškeliavo iš savo žemės ir patraukė į Moabą, ieškodama duonos. Jai nereikėjo to daryti, juk visi kiti liko Jude, Betliejuje. „Betliejus“ reiškia Betelis – „Dievo namai, gyrių namai“. Ir jie liko ten.

⁵⁹ Ir ji su savo vyru iškeliavo. Ir jos du sūnūs vedė moabites. Bet jei Dievas numatė, kad kažkas įvyks, tai vis tiek įvyks. Štai kodėl aš tikrai tikiu išankstiniu numatymu, Dievo išankstiniu žinojimu.

⁶⁰ Toliau matome ten, kaip mirtis smogė šeimai ir jie išvyko atgal. Žuvo... Mirė sūnus, abu sūnūs mirė ir tėvas mirė. Ir Rūta išvyko atgal, Orpa ir Noomė.

⁶¹ Taigi, šį rytą aš noriu Noomės, pagyvenusios moters vaidmenyje parodyti ortodoksų bažnyčią, žydų ortodoksų bažnyčią. Rūta, moabitė, pagonė – tai krikščioniška bažnyčia, naujoji bažnyčia.

⁶² Ir aš noriu apžvelgti tai keturiais skirtingais aspektais: Rūta... (turiu čia pasirašęs) ...Rūta sprendžianti (priimanti sprendimą), Rūta tarnaujanti, Rūta besiilsinti, Rūta apdovanotoji. Ir dar kartą: Rūta priima sprendimą, Rūta...po to, kai priėmė sprendimą, tuomet Rūta tarnauja, toliau Rūta ilsisi, o vėliau Rūta apdovanojama.

⁶³ Taigi, keliaujant atgal atėjo toks laikas, kadangi ji yra bažnyčios arba krikščionio provaizdis... O kiekvienas individas atstovauja visą krikščionių tautą. Ar žinojote tai? Jūs savo elgesiu, savo veiksmais ir poelgiais, jūs atstovaujate visą Kristaus kūną. Jūs sakysite: „Bet aš tik paprastas narys“. Nesvarbu. Kai prisiimate krikščionio vardą, jūs tampate Kristaus ir Jo bažnyčios atstovais. Turite taip gyventi. Turite gyventi kaip džentelmenai, kaip damos. Niekada nedarykite to, kas iš pasaulio, nes visos dangaus ir žemės akys nukreiptos į jus, kad jūs atspindėtumėte vien tik tai. Nesvarbu, kokie esate silpni, kokie nereikšmingi, laikykite iškėlę galvą, nes esate krikščionys.

⁶⁴ Taigi, Rūta buvo pagonė, tarnavo stabams, kaip ir Orpa. Ir jos buvo kelyje, begrižtančios su savo anyta, nes ji išgirdo, kad Betliejuje, Jude, Dievas atitraukė nelaimę, ir žmonės turėjo duonos. Ji ten buvo apie dešimt metų – kaip sako istorikas Ederšaimas – maždaug dešimt metų.

⁶⁵ Ir keliaudama atgal nuliūdusi (juk mirė jos vyras, jos vaikai mirė) su savo marčiomis, tuomet ji tikriausiai pasisuko ir pasižiūrėjo į jas, ir tarė: „Ko jums eiti su manimi? Jūsų laukia vien nelaimės.“ Sakė: „Aš apgailestauju, kad Dievo ranka ištiesta prieš mane.“

⁶⁶ Kiek kartų Izraelis taip galvojo, nežinodamas, kad visa tai – Dievo programa. Juk Raudų siena, kuri yra tiesiai už Jeruzalės, vis dar stovi. Jie surinko senus šventyklos akmenis ir pastatė sieną. Ir jie visi nutrinti, šlapi nuo ašarų ir verksmo, nuo žydų rankų, kurie verkia ir maldauja Jehovos: „Jehova!“ Jie nesuvokia, kad jų valanda jau visai arti. Raudų sienos: „Šie akmenys kažkada gulėjo Sendoros Skrynioje. Karalius Dovydas žiūrėjo į šiuos akmenis. O, Jehova, kur gi tu?“ Matote? Nežino, kad greitai jo Karalius sugrįš, jo Atpirkėjas. Jie turėjo būti išvaryti trumpam laikui.

⁶⁷ Noomė svarstė: „Kodėl Viešpaties ranka man tokia žiauri, mano marčios? Dievas mane išvarė. Aš atstumtoji. Nežinau, ką aš tokio padariau, bet esu atstumtoji.“

⁶⁸ Matote, Dievas vykdo savo programą, nes „mylintiems Dievą viskas išeina į gera“, kad ir kas tai bebūtų.

⁶⁹ Ji tarė: „Grįžkite pas savo motinas, ir raskite poilsį savo motinų namuose.

²⁰⁰ Jei čia yra tokių, kurie Jo nepažįsta, jūsų gyvenimas nesutvarkytas, mes kviečiame jus dabar: atsistokite šios auditorijos akivaizdoje, prieš Dievą, kad priimtumėte Jį kaip savo Gelbėtoją. Baseine yra vandens krikštui. Jei kas nors jo laukia, pradėsime krikšto tarnavimą tiesiog dabar.

²⁰¹ Kol mūsų galvos nulenktos, paskirsime minutėlę tam, kad sugiedotume „Eisiu“. Nulenktomis galvomis.

Taip, eisiu aš, kur tik Jis ves,
Ko bereikės, paaukosiu aš,
Su Viešpaties vaikais nors ir paniekintais,
Keliausiu iki galo mano Viešpaties takais.

Taip, eisiu aš, kur tik Jis ves,
Ko... (Ar jūs tikrai pasiryžę tai padaryti? Jei taip, ateikite ir atsistokite čia.) ...paaukosiu aš,
Su Viešpaties vaikais... (Ar jūs pasiryžę būti ištikimi kaip Noomė anais laikais?)
Keliausiu iki galo mano Viešpaties takais.

Betliejaus ėdžios Mesijas gimė,
Čia trokštu būt toksai kaip Jis;
Šioje kelionėj į dangaus šlovę
Aš tik prašau būt toks, kaip Jis.

Būt toks, kaip Jėzus, (Ar norite būti kaip jūsų Atpirkėjas?)
...kaip Jėzus,
Čia trokštu būt toksai, kaip Jis;
Šioje kelionėj į dangaus šlovę
Aš tik prašau būt toks, kaip Jis.

Apšviesk, Jėzau, Tu mane,
Švyturys visada man tešviečia.
Apšviesk, Jėzau, Tu mane,
Švyturys visada man tešviečia.

Būt toks, kaip Jėzus...

Ar be Jo dar yra kas nors kitas, į ką jūs norėtumėte būti panašūs? Gal dar kas nors ateitų ir atsiklauptų čia kartu su šia jauna moterimi, kuri atsiklaupė, pasirinkusi, kaip Rūta tais laikais, pasirinkusi šįryt savo kelią?

...kaip Jis;
Šioje kelionėj į dangaus šlovę
Aš tik prašau būt toks, kaip Jis.

Patikrinkite Išėjimo knygoje ir išsiaiškinkite, juk toks buvo levitų įstatymas. Turiu omeny, Kunigų knygoje pamatysite, kad tokie įstatymai. Vergas, sykį išpirktas, daugiau nebegali būti vėl parduotas į vergiją. Teisingai.

¹⁹⁷ O, aš toks laimingas! Man taip džiugu žinoti, kad mūsų Giminaitis Atpirkėjas, kad dangaus Dievas, kuris buvo Dvasia, nusileido į žemę ir tapo kūnu, tapo tokiu, kaip aš, tokiu, kaip jūs, ir įgavo nuodėmingo kūno pavidalą, nepažinęs nuodėmės, kad mūsų nuodėmės liktų ant Jo, ir tapo mūsų giminaičiu, viešai paliudijo mirtimi, sumokėjo pilną kainą.

¹⁹⁸ Ir Dievo Dvasia atsakydama paliudijo: šventyklos uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačios. Ne nuo apačios iki viršaus, o nuo viršaus iki apačios (parodė, jog pats Dievas iš viršaus ją perplėšė ir atvėrė), perplėšė nuo viršaus iki apačios ir atvėrė kelią. Ir aukuro akmenys apvirto, ir žaibas perskrodė tamsų niūrų dangų, saulė nusileido vidury dienos, žvaigždės atsisakė šviesti, ir viskas liudijo: „Mes atpirkti“. Aleliuja!

Pasimelskime.

[Brolis pranašauja: „Taip, Mano vaikai, Viešpats jums kalba ši rytą: priartinkit, priartėkit prie Viešpaties. Ir kaip Rūta pasiliko su Noome ir buvo atvesta į pažadėtąją žemę, taip ir jūs, jei liksite ištikimi Viešpaties Žodžiui, įeisite į Viešpaties pažadą. Taip, jūs būsite atvesti į Mano poilsį, sako Viešpats.

Ir šią valandą, kai mokymas krenta kaip rasa, taip, Mano Žodis skamba per Mano tarnus. Taip, ir Jis apeis šią žemę. Bet jei jūs nebūsime pripildyti Dvasios, nepažinsite Viešpaties balso. Todėl Viešpats sako jums: pasitraukite nuo neteisumo, taip, apvalykite savo gyvenimą, taip, palikite viską, kas pasaulietiška, kūniška, netinkama Viešpačiui. Nes Viešpats kalba jums šią valandą, kad jei neatgailausite, taip, jei neatsigręšite į Viešpatį visa savo širdimi ir nebūsime pasiruošę palikti viso to, tai Viešpats neišklausys jūsų, kai ateis.

Nes Viešpats ateis kaip nuotaka...kaip jaunikis savo nuotakos. Ir kaip nuotaka ruošiasi ir rengiasi jaunikio atėjimui, taip ir Mano vaikai turi pasiruošti būtent šią valandą, kad būtų pasirengę Mano Atėjimui – sako Viešpats.

Todėl būdraukite ir melskitės – sako Viešpats. Klausykite Mano Žodžio, kuris skamba, nes Mano Žodis nesugrįš pas Mane tuščiai, bet įvykdys viską, ką esu numatęs – sako Viešpats, – išsipildys šią paskutinę dieną. Todėl klausykite, klausykite! Nusigręžkite nuo savo išminties, nusigręžkite nuo savo mokymo, taip, nusigręžkite nuo to, kas jus pavergė, ir atsigręžkite į Viešpaties Žodį, ir jūs būsite išlaisvinti. Mano malonė bus ant jūsų – sako Viešpats.“ – Red.]

¹⁹⁹ Nulenkite dabar minutėlei galvas. Tai buvo pranašavimas, besikreipiantis į bažnyčią po pamokslą.

Jūsų vyrai mirė, o jūs esate jaunos gražios moterys. Grįžkite. Grįžkite ten, iš kur jūs kilusios. Raskite ten ramybę. Tebūna Dievas jums maloningas, nes buvote geros mirusiesiems, ir gyvenote dorovingai nuo tada, kai mirė jūsų vyrai. Ir jūs buvote geros man, senai našlei be vyro, ir nepalikote manęs. Grįžkite, ir Dievas tesuteikia jums poilsį jūsų namuose.“ Jos raudėjo.

⁷⁰ Ji tarė: „Aš sena. Nebegalėsiu turėti vaikų. Bet net jei turėčiau vyrą ir gimtų vaikas, tai kokia iš to nauda? Jūs nelauktumėte to vaiko.“ Beje, toks buvo tų dienų įstatymas, kad mirus broliui arba...ir jo...kitas nevedęs brolis, jis turėjo imti pirmojo žmoną, kad išlaikytų savo mirusio brolio vardą. Bet ji sakė: „Jūs nelauktumėte jo, tų kūdikių. Taigi grįžkite ir raskite poilsį savo vyrų namuose. Grįžkite pas savo motinas.“

⁷¹ Ir Orpa – drungnos bažnyčios, kuri kažkada prasidėjo, provaizdis, bažnyčios, kuri nenueis viso kelio, provaizdis. Ji pasakė: „Neblogas pasiūlymas.“ Taigi ji pabučiavo savo anytą ir pasuko atgal. Tai drungno tikinčiojo provaizdis, kuris tikės, kad Jėzus yra Kristus, o paskui apsisuks ir grįš ten, iš kur išėjo; tas žmogus, kuris renkasi nedaugelio paniekintųjų Viešpaties žmonių kelią, o vėliau apsisuka, grįžta, „kaip šuo prie savo vėmalų ir kiaulė prie savo purvo“, kaip sako Biblija.

⁷² Taigi, ji sugrįžo prie savo dievų. Dažnai mes sugrįžtame prie savo pradžios dievų. Galbūt mūsų akys geidžia neteisingų dalykų – mes ir vėl grįšime prie tų geismų. Galbūt mes turime gėrimo stabų, rūkymo stabų, melavimo stabų, vagystės stabų – visų įmanomų stabų, ir tada išpažįstame, pasikrikštijame, o vėliau vėl grįžtame atgal. Kaip liūdna. Ir atkreipkite dėmesį: jos vardas daugiau nebebuvo minimas. Dėl savo sprendimo ji buvo atskirta.

⁷³ Drungna bažnyčia, drungnas tikintysis, nes kiekvienas tikintysis atstovauja bažnyčiai. Kiekvienas amerikietis atstovauja Amerikai. Kiekvienas vokietis atstovauja Vokietijai. Kiekvienas krikščionis atstovauja Kristui!

⁷⁴ Ir štai ji apsisuko, kad sugrįžtų prie tų dalykų, iš kurių išėjo. Juk žmonės, kartais net pamokslininkai, stoja į Viešpaties kelią. O kai kalbi su jais apie Šventosios Dvasios krikštą: „Nesąmonė!“ – nusisuka nuo to. Tai Orpa.

⁷⁵ Papasakokit jiems apie Jėzaus Kristaus vardą, kad „neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo turime būti išgelbėti. Visa, ką bedarytumėte žodžiu ar darbu, visa darykite Viešpaties Jėzaus vardu. Jei neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo turime būti išgelbėti“, – tuomet Petras sekminių...sekminių dieną pasakė: „Jei norite išsigelbėti, atgailaukite, ir kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės.“ Štai kaip jos atleidžiamos. O žmogus dėl populiarumo... Jis neturi įrodymų iš Biblijos, bet dėl populiarumo pabučiuos bažnyčią, pabučiuos Žinią, pabučiuos Kristų atsiveikindamas ir grįš ten, iš kur buvo iškirstas. Orpa – drungna, atskirta.

⁷⁶ O, bet kaip man patinka ta Rūtelė! Ji turėjo priimti sprendimą. Aš turėjau priimti sprendimą. Jūs turite priimti sprendimą. Jūs niekaip neišeisite pro šias

duris šį rytą, nepriėmę kokio nors sprendimo. Šiandien, prieš palikdami šį kambarį, jūs tapsite arba geresniu vyru ar moterimi, arba blogesniu vyru ar moterimi. Atmesdami tai tapsite blogesniais. Kitą kartą bus sunkiau tai pasiekti. Arba išeisite geresniais.

⁷⁷ Jos gyvenimas pasiekė kulminaciją. Kiekvieno gyvenimas pasiekia kulminaciją. Ir Rūta turėjo priimti sprendimą. Taigi, Biblijoje pasakyta, kad jos anyta tarė: „Grįžk pas savo dievus, kaip padarė tavo sesuo. Grįžk kaip ir drungnoji. Kodėl gi tau negrįžus?“

⁷⁸ Evangelijos pamokslininkas sako: „Jei nori eiti – pirmyn.“ Tikras teisybę skelbiantis pamokslininkas iškels klausimą susirinkusiems žmonėms: „Priimkite sprendimą patys, patys stokit ant kojų.“ Drungnas, neapsisprendęs, šiandien lankantis, o rytoj jau nebelankantis, taip nepasakys. Bet tikras Dievo tarnas tiesiai šviesiai išklos: „Priimkite savo sprendimą.“

⁷⁹ Ir Rūta tarė: „Aš eisiu, kur tu eisi. Tavo tauta bus mano tauta. Tavo Dievas bus mano Dievas. Kur tu gyvensi, ten aš gyvensiu. Kur tu mirsi, ten aš mirsiu. Ir kur tu būsi palaidota, ten aš būsiu palaidota.“ Štai tikras sprendimas.

⁸⁰ „Viešpatie, aš priimsiu Tave kaip savo Išgelbėtoją. Jei Biblijoje sakoma: „Atgailaukite ir krikštykitės Jėzaus Kristaus vardu“ – aš taip ir padarysiu. Jei Biblijoje pasakyta, kad aš turiu gauti Šventąją Dvasią, aš tai padarysiu. Jei Biblija man sako, kad Jėzus Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius, aš tuo tikiu. Aš priimsiu Bibliją ir Dievą, ką Jis parašė ir kas Jis yra, nesvarbu, ką sako visi kiti. Štai tikroji Rūta.

⁸¹ Ji priėmė sprendimą. Ji turėjo arba grįžti, arba eiti pirmyn. Šį rytą tas pats su mumis: eiti atgal arba eiti pirmyn. Niekada neikite atgal! Eikime pirmyn.

⁸² Ir taip jos keliavo į pažadėtąją žemę, į svetimų žmonių žemę. Rūta čia – tikinčiojo provaizdis. Kas...kas yra tikintysis? Kai jis arba ji, kai žmogus išeina iš pasaulio, jis patenka tarp krikščionių tikinčiųjų. Moterys, kurios rūkydavo, gerdavo ir lošdavo kortomis bendruomenėse ir taip toliau, ir kurios turėjo įvairių madingų daiktų, ir buvo kaip kokios lengvabūdės su chemine šukuosena – bet dabar ji pasikeitė. Ji priėmė sprendimą eiti su Dievu. Dabar ji atsiduria tarp žmonių, kurie netiki tokiais dalykais. Ji atvykėlė. Ji turi gyventi kaip piligrimė. Ji nežino jų papročių, jai viskas svetima. Ji nežino, ką daryti. Štai ką Rūta turėjo daryti. Štai ką jūs turite daryti. Štai ką aš turiu daryti.

⁸³ Kai aš priėmiau Kristų, buvau išvartytas iš savo gimtųjų namų. Kai priėmiau Kristų, mano draugai, draugės – visi mane atstūmė. Nuėjau su grupele pagyvenusių žmonių, kurie turėjo Šventąją Dvasią ir tikėjo Dievu Jam tarnaudami. Merginos toje bažnyčioje buvo kitokios nei tos merginos, su kuriomis draugavau anksčiau. Jos kitaip atrodė, kitaip elgėsi, jos buvo keistos ir aš jų prisibijojau. Tai buvo kitokie žmonės.

⁸⁴ Štai ką Rūta turėjo padaryti – ji turėjo išeiti iš savos pas kitą tautą. Ji atsivertė, ji priėmė sprendimą.

įvykstant tu viską žinai. Kas tau nutiks?“

¹⁸⁹ Aš atsakiau: „Dovana neskirta man. Negaliu jos naudoti sau.“ Ji skirta jums! Tai jūs gaunate naudą, o ne aš. Aš tik visuomeninis Dievo tarnas jums.

¹⁹⁰ Pamokslininkas yra visiems skirtas visuomenės tarnas. Jis tiesiog atiduoda save, kad... Kaip laukų lelija: kamanė atskrenda savo dalies, medaus bitė atskrenda ir gauna savąją, praeivis [Brolis Branhamas imituoja uostymą. – Red.] gauna savąją ir kiti. Ji dieną naktį triūsia, kad ir toliau spinduliuotų. Ir Evangelijos tarnautojas daro tą patį: vaikšto Dievo keliu, išsaugo nesuteptą liudijimą, kad pasaulis galėtų nuo jo paragauti (suprantate?) – ponas pastorius Lelija. Tai puikus pavyzdys. Jėzus tarė: „Pažiūrėkite į ją. Saliamonas toli gražu ne toks.“ Teisingai. Daktaras Lelija – manau visi jį pažįstate? Matote?

¹⁹¹ „Pažiūrėkite į laukų lelijas: jos nesidarbuoja ir neaudžia. Aš sakau: nė Saliamonas visoje savo šlovėje...“ Lelija turi stengtis dieną ir naktį, kad galėtų spinduliuoti, kad prižiūrėtų savo apdarą, palaikytų aromatą ir panašiai. O kitiems ji tiesiog atsiveria, ir jie eina pro šalį ir semiasi iš jos. Bitė ir musė ir kiti skrenda pro šalį – geri ir blogi – ima iš jos.

¹⁹² Būtent toks ir Kristaus tarnas, krikščionis tarnas – jis atsiveria: „Pasauli, tiesiog imk iš manęs.“ Niekas neskirta jam, viskas kitiems. Štai kuo tapo Kristus, kai tapo mūsų giminaičiu. Jis tapo žmogumi, kad pasaulis galėtų paragauti Jo teisumo (suprantate?) ir tapti Dievo sūnumis.

¹⁹³ Taigi, ką jie padarė? – Jie susituokė ir, galiausiai, tai baigėsi svarbiu įvykiu. Tuomet Rūta buvo apdovanota, kai gavo Kristų...tiksliau, kai Boozas tapo jos vyru. O bažnyčia bus apdovanota, kai įvyks Viešpaties Atėjimas, tą šviesų giedrą rytą. Dabar mes ilsimės, laukiam. Jis ateis. Kodėl? – Atpirkimas įvyko.

¹⁹⁴ Taigi, dar viena citata prieš tai, kai baigsiu, ir pradėsiu maldos eilę. Dar viena citata. Šį rytą aš radau žodžio išpirkti reikšmę. Aš tik... Atleiskite man, broliai arminijonai, bet aš tiesiog privalau tai įterpti, ne tam, kad įžeisčiau, bet kad jūs susimąstytumėte. Pasiziūrėkite, ką reiškia išpirkimas. Išpirkimas iš tiesų yra graikiškas žodis, reiškęs vergo paėmimą iš turgaus. Dabar negaliu tiksliai ištarti graikiško žodžio, bet jis reiškia „paimti vergą iš turgaus“ – išpirkti.

¹⁹⁵ Žmogus padarė kažką blogo, todėl jis...jo šeimnininkas pardavė jį į vergiją, faktiškai, mirčiai. Ir jis parduodamas turguje, jis vergas. Tačiau ateina žmogus, vertas žmogus, galintis tai padaryti, ir suranda šitą žmogų, ir anas jam patinka. Šis jį išperka, tai yra paima iš vergų turgaus ir atsigabena pas save. Atkreipkite dėmesį. Tas vergas, vieną kartą išpirktas, nebegali būti vėl parduotas turguje! Amen. Nebegali būti parduotas: jis pažymėtas! Ir jei bent kartą kam nors pasirodė verta jį išpirkti, daugiau niekada niekas nebegali jo parduoti į vergiją.

¹⁹⁶ O, padėka Dievui, kad, kai žmogus vieną kartą atėjo pas Kristų ir buvo išpirktas brangiu Krauju, velnias niekada nebegali vėl padaryti jūsų vergais. Jėzaus Kristaus Kraujyje jūs saugūs iki jūsų išpirkimo dienos. Vergas...

atpirkti tą bažnyčią. Ir kai Jis išpirko tą bažnyčią, Jis gavo pagonių Nuotaką. Amen. Tai buvo geras sandėris. Suprantate? Jis gavo Nuotaką, išpirkęs bažnyčią.

¹⁸⁰ Taigi, Boozas, jis turėjo viešai... Jis paklausė: „Ar gali ją išpirkti?“

Tas atsakė: „Ne.“

¹⁸¹ Tuomet jis turėjo viešai paliudyti. Jis nusiavė batą ir metė jam sakydamas: „Štai taip. Tegul bus visam Izraeliui žinoma, kad aš išpirkau Noomę! Taip pat imu Rūtą.“ Amen. „Imu Rūtą į nuotakas.“ Kas tai buvo? Pjūties Viešpats. Amen. Štai ji. „Aš išpirkau Noomę ir gaunu Rūtą, ir Rūta bus mano nuotaka.“

¹⁸² Ką jie pasakė? – „Tebus ji kaip...kaip Lėja ir Rachelė, ir kitos, iš kurių kilo tūkstančiai Izraeliui – o taip ir buvo, teisingai – tebus ji tokia.“ Ir žiūrėkite, jis viešai paliudijo.

¹⁸³ Kaip Jėzus tai padarė? – Jis viešai paliudijo. Juk šėtonas negalėjo mirti už nuodėmės, nes buvo nusidėjėlis, jis – nuodėmės tėvas. Bet Jėzus, Nekaltasis, dangaus Dievas, Kuris neprivalėjo mirti, nusileido ir viešai paliudijo mirdamas, pakeltas tarp žemės ir dangaus. Viešas liudijimas! Jam nuplėšė drabužius ir gėdingai pakabino tarp dangaus ir žemės, ir Jis mirė nuodėminga, gėdinga mirtimi, kad mus išpirktų. Viešas liudijimas! Amen.

¹⁸⁴ Ką Jis padarė? Atmetė Savo paties teisumą, atmetė Savo paties šlovę, atmetė... „Aš turiu galią. Galėčiau pasakyti Savo Tėvui ir Jis tuoj pat atsiųstų Man dvylika legionų angelų.“ Jie galėjo pakeisti įvykių eigą. Vienas angelas galėjo. Jis galėjo pasikviesti dvylika legionų, o tai būtų apie keturiasdešimt tūkstančių angelų. Ką jie būtų galėję padaryti? Jis sakė: „Galėčiau pasakyti Savo Tėvui ir tuoj pat (tai reiškia dabar iš karto) Jis atsiųstų Man dvylika legionų...legionų angelų, kurie ateitų ir viską nugalėtų.“ O ką padarytų vienas? – Vienas per sekundę sunaikintų žemę. Tik pažvelkite, pas Jį galėjo ateiti tūkstančiai. Suprantate? Bet Jis tai atmetė, atidėjo šalin, atidėjo visą Savo orumą ir kitką, ir tapo nusidėjėliu, ir mirė už tave ir mane.

¹⁸⁵ Taigi baigdami galime pasakyti štai ką. Jau baigiame. Jis padarė...jis tai padarė. Tuomet jis paėmė Rūtą ir vedė ją. Ir ji pagimdė sūnų, vardu Jobedas. Jobedas buvo Jesės tėvas. Jesė buvo Dovydo tėvas, kuris buvo Kristaus tėvas (amen), Viešpaties Jėzaus tėvas.

¹⁸⁶ Matote? Per tą teisumą, per tą aiškų sprendimą Jis tapo mūsų Giminaičiu Atpirkėju. Dievas tapo mūsų giminaičiu, kad nusileistų ir taptų toks kaip mes, žmogus, kenčiantis alkį, kenčiantis troškulį: „Trokštu, duokite man atsigerti.“ Ir Jam davė į burną acto su tulžimi. Jis troško kaip ir mes. Jis žinojo, kas yra skurdas.

¹⁸⁷ Jis sirgo kaip ir mes. Jis sakė: „Argi nepasakys man senos patarlės: „Gydytojau, pats pasigydyk?“ Bet Jo didžios jėgos nebuvo skirtos Jam. Jis turėjo galios tai padaryti, bet negalėjo panaudoti Sau pačiam. Ne.

¹⁸⁸ kažkas man neseniai pasakė, tarė: „Broli Branhamai, prieš kam nors

Ir jūs priimate sprendimą! Ir jūs turite pasirinkti: ar norite grįžti prie pasaulio dalykų, ar norite toliau eiti su Dievu?

⁸⁵ Norite elgtis kaip pasauliečiai, kaip visi kiti? Tuomet pabučiuokite Kristų atsisveikindami ir grįžkite.

Bet jei norite eiti nedaugelio paniekintųjų Viešpaties vaikų keliu, laikykitės Dievo nekintančios rankos. Nepaisydami to, ką sako likęs pasaulis, stovėkite nepajudinami: „Dievas taip pasakė. Tai tiesa. Aš tuo tikiu. Nors negaliu to išreikšti savo gyvenime, Dievas taip pasakė, aš tuo tikiu, aš to tvirtai laikysiuosi.“

⁸⁶ Būtent taip ji pasakė Noomei: „Aš tavęs nepaliksiu, eisiu ten, kur tu eisi. Tavo tauta bus mano. Kaip jie elgiasi, taip ir aš elgsiuosi. Kaip jie daro, taip ir aš darysiu. Ir tai, ką jie valgo, ir aš valgysiu. Kur tu mirsi, ten ir aš mirsiu. Kur tu būsi palaidota, ten ir aš būsiu palaidota. Ir Viešpats tepadarо man tai ir dar daugiau, jei ko nors neįvykdysiu.“ Tai tikras, aiškus, galutinis sprendimas. Dievas iš savo bažnyčios nori aiškių sprendimų!

⁸⁷ „Na, Viešpatie, jei Tu mane palaiminsi ir padarysi man tai, tuomet ir aš padarysiu taip ir taip.“ Tai ne sprendimas.

⁸⁸ „Dieve, man nesvarbu, ką man padarysi, aš vis tiek eisiu. Jei mirsiu – na ir gerai. Gyvensiu ar mirsiu, ar dar kas, jei iš manęs juoksis, šaipysis – nesvarbu – vis tiek eisiu.“ Štai aiškus sprendimas, kokį priėmė ir Rebeka dar iki tol, kol pamatė Izaoką.

⁸⁹ Jos tėvai tarė: „Tegul mergaitė atsako. Mergaitė jau suaugusi – tegul pati atsako.“

⁹⁰ Ji tarė: „Aš eisiu.“ Aiškus sprendimas, priimtas greitai. Ji liko su tuo. Tą padarė ir Rūta. Orpa sugrįžo atgal.

⁹¹ Jos keliavo sau toliau. Rūta širdyje nežinojo, kur eina, bet...bažnyčios provaizdis. Mes klajojame kaip Abraomas: piligrimai svetimoje žemėje, tarp svetimų žmonių.

Ir ji ėjo toliau, kol galiausiai užėjo į kambarį ir į tą vietą, kur ją vedė Noomė. Ir ką ji rado? Nejaugi visi glostė jai galvelę, sakydami: „Rūta, mes džiaugiamės, kad tu čia su mumis“?! Ji pamatė nesutarimus, susidūrė su blogiu, susidūrė su problemomis.

⁹² Ir pamokslininkai, kurie sako, kad krikščioniškas gyvenimas lengvutėlis, jis arba jus apgaudinėja, arba pats dar niekada nebuvo jo išgyvenęs. Pasaulis tavęs nekenčia, ir žmonės tavęs nekęs. Tu turi pasirinkti nedaugelio paniekintųjų Viešpaties vaikų kelią, ir tave išjuoks, šaipysis, ar dar ką darys. Turi būti kitoks. Tu gimei kitoje tautoje.

⁹³ Mano žmona (kaip aš jau...man rodos, kad būtų neblogai dar kartą tai papasakoti) paklausė manęs: „Kodėl krikščionės nesirengia taip, kaip kitos moterys?“ Aš pasakiau... Sako: „Juk mes visi amerikiečiai, ar ne?“

⁹⁴ Aš atsakiau: „Visai ne.“

⁹⁵ „Tai kas gi mes?“

⁹⁶ Aš tariu: „Mes ne vokiečiai, prancūzai, belgai, švedai, afrikiečiai ar amerikiečiai – nei vieni iš jų.“

⁹⁷ „Tai kas gi mes esame?“

⁹⁸ Aš sakau: „Mes krikščionys.“ Amerikietis elgiasi kaip amerikietis. Vokietis elgiasi kaip vokietis, nes tokia jų tautinė dvasia. Ir mes turime tautinę Dvasią – tai Šventoji Dvasia, iš Dangaus ateinanti nuo Dievo, ir tu taip elgiesi. Todėl tu elgiesi kaip tie, kurie ten viršuje, nes tu iš kito pasaulio.

⁹⁹ Mes gyvename Amerikoje – tai tiesa. Tai kūno dalis. Bet siela, kuri mus veda, mūsų charakteris yra iš aukščiau. Mes gyvename iš aukšto, nes esame gimę iš aukšto. Visi krikščionys kilę iš aukšto. Jėzus pasakė: „Aš ne iš pažemių – Aš iš aukšto. Jei Aš būčiau iš pažemių, Mano tarnai kovotų už Mane, bet Mano Karalystė iš aukšto.“ Ir taip kiekvienas žmogus, gimęs Dievo Karalystėje – jis iš aukšto.

¹⁰⁰ Taigi, dabar pažiūrėkime. Toliau matome, kaip jas užplūsta nusivylimai. Argi jums taip nenutiko, kai gavote Šventąją Dvasią? Dar ir kaip! Man tai tikrai. Šaipėsi ir taip toliau...

¹⁰¹ Toliau atkreipkite dėmesį: gyvenimas jai buvo sunkus. Ir po to, kai tampate krikščionys, pasidaro sunku, nes turite persitvarkyti iš vieno linksmybių ir pasaulio malonumų gyvenimo į kitą gyvenimą, pašvęstą Dievui. Turite persiorientuoti į šitą pusę.

¹⁰² Ir Rūta turėjo persiorientuoti nuo gyvenimo žemėje, kurioje gausu maisto ir viso kito, ir pagarbos, prie žmonių, kurie juokėsi, šaipėsi iš jos toje žemėje, kurioje ji rankiojo varpas laukuose, kad prasimaitintų. Susirinkdavo jas į savo skarą ir parsinešdavo namo, išskuldavo bei pasidarydavo šiek tiek duonos sau ir savo anytai pavalgyti.

¹⁰³ Kai ji buvo ten, tuomet taip nutiko... Kol ji rinkdavo varpas ar ruošdavosi rinkti...

Taigi ji priėmė sprendimą, ji apsisprendė.

¹⁰⁴ Toliau ji turi padaryti dar ką – patarnauti.

¹⁰⁵ Tą patį turi padaryti bažnyčia. Bažnyčia, priėmusi sprendimą – jūs turite tarnauti, tarnauti Dievui pagal Jo diagramą, pagal Jo projektą. Jūs privalote tarnauti Dievui.

¹⁰⁶ Rūta priėmė sprendimą, o dabar to sprendimo pagrindu Rūta tarnauja. Dabar minutėlei pažiūrėkite. Čia ji eina į lauką rinkti varpų.

¹⁰⁷ Taigi, jos motina jai pasakė... (juk žinote – tai Senasis Testamentas kalba Naujajam) ...jos motina pasakė jai, tarė: „Mes turime giminaitį, ir jis vardu Boozas. Jis turtingas žmogus ir jis artimas giminaitis. Eik į jo lauką ir galbūt... Neik į kitą lauką, eik į jo lauką.“

¹⁰⁸ Kaip ir mums Šventoji Dvasia sako nebūti suviliotiems kokios nors

¹⁷⁵ Dabar ilsimės, laukiam pilno atpirkimo. Žiūrėkite: „Dabar aš tai turiu, jo užstatą. Parsinešiau namo pilną skarą miežių. Aš nuėjau ten...“ Jis davė jai, atseikėjo šešis saikus. Šeši reiškia šešis tūkstančius pasaulio egzistavimo metų. Žmogaus diena šeštoji. Žmogus buvo sukurtas šeštą dieną. Tai yra, šešis tūkstančius metų žemė buvo kuriama, o septintąjį tūkstantmetį Dievas ilsėjosi. Šešis tūkstančius metų bažnyčia grumsis su nuodėme, pasinaudodama Dievo jėga iš tų miežių ryšulių, o tuomet įeis į amžiną poilsį. Taip. Ilsisi, laukia. Jis davė šešis smulkių miežių saikus, kad ji laikytųsi iki pilno atpirkimo. Man taip džiugu tuo mėgautis.

¹⁷⁶ Taigi, greitai, eikime prie pačios pabaigos. Taigi, dabar matome, kad kitą rytą, kai ji pabudo, ji buvo laiminga, laukė. Ir atėjo tas žmogus, jis atėjo ten. Jis turėjo kitą giminaitį, kuris turėjo pirmumo teisę į tos moters išpirkimą. Ar aš tam dar turiu laiko? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Dar minutėlę ir bet kuriuo atveju bent iš dalies tai apžvelgsime.

¹⁷⁷ Tas kitas perkeltine prasme, kuris turėjo teisę į jus, buvo velnias, nes jūs nusidėjote! Ir pirmiausia priklausėte jam, nes esate jo nuosavybė: „Gimėte nuodėmingi, neteisume pradėjo motina, nuo pat gimimo melavote.“ Ir jis negalėjo to išpirkti. Jis negalėjo to išpirkti. Taigi Kristus atėjo ir tapo žmogumi, kad panaikintų mūsų nuodėmes, kad mus išpirktų. Ar suprantate? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] O tas kitas žmogus to padaryti negalėjo. Velnias negalėjo mirti už nuodėmes, nes pats viską ir iškrepė, kad sukurtų nuodėmę. Suprantate? Jis negalėjo. Būtų nukentėjęs jo paveldėjimas, to kito žmogaus. Šėtono irgi nukentėtų, nes jis velnias. Jis juk negalėjo tapti kitu velniu, kad patrauktų velnią... tą pirmąjį šėtoną. Jis negalėjo tapti nuodėme, nes ir taip pats buvo nuodėmė. Bet Kristus, buvęs be nuodėmės, tapo nusidėjėliu. Jis galėjo mus atpirkti. Aleliuja! Mes atpirkti. Mes atpirkti – reiškia „sugrąžinti atgal“. Mes atpirkti.

¹⁷⁸ Taigi, kitą rytą jis turėjo viešai paliudyti. Jis nuėjo ir prie vartų susitiko su tuo žmogumi vyresniųjų akivaizdoje. O tai turėjo vykti viešoje vietoje. Ir šis pažvelgė jam į veidą, tarė: „Ar gali ją išpirkti?“ Taigi, jeigu... Pirmiausia jis turėjo išpirkti Noomę, kad gautų Rūtą, ir Kristus turėjo pirmiausia atpirkti žydų bažnyčią, kad gautų pagonių Nuotaką. Ji atėjo su Noome kaip atvykėlė iš kitos šalies, moabitė, pagonė. Tokie ir mes buvome – pagonys, bedieviai. Ir nepamirškite, jis turėjo... jis turėjo gauti Noomę, ir tik gavęs Noomę jis gavo viską, ką ji turėjo.

¹⁷⁹ Pamenate, kai atėjo Kristus, Jis niekuomet nekalbėjo apie pagonišką bažnyčią, o ėjo tik pas savus. „Jis atėjo pas savuosius, ir savieji Jo nepriėmė.“ Jis visuomet buvo su savaisiais. „Nepasukite keliu pas pagonis ir neužeikite į Samariją, bet verčiau eikite pas pražuvusias Izraelio namų avis. Ir eidami skelbkite Evangeliją, gydykite ligonius, prikelkite mirusius, išvarinėkite demonus. Dovanai gavote, dovanai ir duokite!“ Teisingai? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Išsiuntė juos po du. „Eikite pirmiausia...“ Jis turėjo

Paaukojo Savo Sūnų,
Kad per Jį atpirktų mus.
O, mums to nesuprasti!
Saulė užtemo, uolos drebėjo,
Kai Jėzus už mus Savo Kraują praliejo,
Šventykloje uždanga plyšo perpus,
Ir amžinas mums atsivėrė Dangus.

Ant Kristaus – šios Uolos – esu,
Tik čia stovėti nebaisu.

Kai aš į nuostabų kryžių žvelgiu,
Kur mirė už žmones Dievo Sūnus,
Gailiuosi dėl savo visų nuodėmių...

¹⁶⁹ Tikrai. Vienas pasakė:

Mylėjo gyvendamas, kryžium išganė,
Nunešė mano kaltes į kapus,
Amžiną laisvę prisikeldamas davė,
Greit Jis ateis – o koks džiaugsmas tai bus.

¹⁷⁰ Tai bažnyčios pagrindinė tema. Tai jos perspektyvos. Tai jos širdies troškimas. Ši žemė panardinama į Giminaičio Atpirkėjo kraują, kad būtų išpirkta puolusi Adomo padermė.

¹⁷¹ Atkreipkite dėmesį: štai Jis, Giminitis Atpirkėjas. Taigi pirmiausia jis turėjo būti vertas žmogus. Kas gi vertesnis už Kristų, už Jėzų? Tuomet kitas dalykas – jis privalėjo turėti pinigų, turėjo būti pajėgus tam veiksmui. Jam priklausė dangus. Jis tai įrodė. Jis galėjo paimti penkis kepalėlius duonos bei dvi žuvis ir pamaitinti penkis tūkstančius, o paskui surinkti penkias pilnas pintines trupinių. Galėjo iš šulinio pasemti vandens ir paversti jį vynu. Galėjo ištraukti žuvį iš vandenyno ir išimti auksines monetas iš jos burnos. Amen. Jis nebuvo...

¹⁷² Bet jis tapo vargšu, neturėjo kur padėti galvos. Jis tapo giminaičiu, ne turtingųjų giminaičiu, o giminaičiu visiems. Jis užėmė Atpirkėjo vietą.

¹⁷³ Ką jis turėjo padaryti toliau? – Toliau turėjo viešai paliudyti. Kitą rytą Rūta sakė...tiksliau Noomė tarė: „Ilsėkis, Rūta, dabar jau viskas bus gerai, nes tu radai malonę jo akyse.“

¹⁷⁴ Dieve, leisk ir man, leisk man rasti malonę Jo akyse. Tuomet, rytui auštant:

Kada Viešpaties trimitas skelbs, kad laiko jau nėra,
Suspindės šviesiausias rytas amžinai.
Kada žemės atpirktieji susirinks kitam krante,
Iš eilės pakviestas būsiu aš tenai.

bažnytinės knygos, kažkokio katekizmo, bet eiti į Dievo lauką, į Senąjį Testamentą, į Bibliją. Nesakykite: „Na, mes sakysime taip, kalbėsime šitaip, o vietoje maldos mes sakysime šituos žodžius.“ Niekur neišeikite iš to lauko, įeikite į jį, nes Jis – artimas Giminitis.

¹⁰⁹ Dievo Žodis: Senasis Testamentas yra artimas Naujojo Giminitis. Senoji bažnyčia yra naujosios bažnyčios motina (suprantate?), krikščionio, tikinčiojo. „Neik į kitą lauką, tiesiog lik jo lauke. Ir galbūt vieną dieną rasi malonę jo akyse.“

¹¹⁰ Ir vieną dieną, kai ji buvo lauke, šis turtingas jaunas vyras vardu Boozas, valdytojas, pasiturintis žmogus, ėjo pro šalį ir ją pastebėjo. O, kai jis pamatė ją – įsimylėjo. Jis susižavėjo ja. Jam patiko jos charakteris. Pamenate, jis pasakė: „Aš žinau, ir taip pat žmonės žino, kad tu – dora moteris.“ Ji tvirtai ir aiškiai apsisprendė, atėjo būtent ten ir gyveno būtent taip, kaip žadėjo.

¹¹¹ Kitaip tariant, šiandien sakytų: „Mes žinome, kad esi krikščionis. Mes žinome, kad esi Dievo vyras, nes joks žmogus negalėtų daryti tokių stebuklų, jei su juo nebūtų Dievo.“

¹¹² Tai Nikodemas pasakė Jėzui: „Rabi, mes žinome, kad esi mokytojas, atėjęs nuo Dievo, nes niekas negalėtų daryti tokių dalykų, kokius Tu darai, jeigu Dievas nebūtų su juo“, – kai pamatė, kaip Jis ten sėdėdamas atskleisdavo pačios širdies mintis.

¹¹³ Moteris palietė Jo rūbą. Jis apsisuko ir tarė: „Kas Mane palietė?“ Niekas neprisipažino. Pažvelgė atgal į klausančiuosius ir tarė: „Tu, kuri sirgai kraujoplūdžiu, – tavo tikėjimas tave išgydė.“

¹¹⁴ Sakė: „Niekas negalėtų daryti to, jeigu Dievas nebūtų su juo. Mes žinome, kad atėjai nuo Dievo. Negalime Tavęs priimti, nes mus išspirtų iš bažnyčios.“ Suprantate?

Ta įskiepyta šaka, broli Vestai, kaip mes kalbėjome vakar vakare – jie tave išspirs. „Bet giliai širdyse mes žinome, kad Tu iš tikrojo Vynmedžio. Ir Kristus yra Vynmedis, o mes šakos. „Mes žinome, nes matome, kad tas pats Gyvenimas, kuris yra Dieve, yra ir Tavyje.“

¹¹⁵ Štai ką Boozas pamatė Rūtoje – tą aiškų sprendimą, dorovingą moterį, stovinčią ten. Ir įsimylėjo ją.

¹¹⁶ Taigi, noriu, kad atkreiptumėte dėmesį. Noomė, senoji bažnyčia, ima aiškinti Rūtai visus savo religijos įstatymus, kaip Senasis Testamentas, kuris yra Naujojo šešėlis. Noriu, kad suprastumėte šią istorijos dalį.

¹¹⁷ Taigi, aš noriu parodyti šešėlius. Senasis Testamentas paaiškina Naująjį, jei tik jį perskaitysite, nes tai Naujojo pranašautojas. Na, jeigu aš eičiau link tos sienos ir niekada nebūčiau matęs savęs, ir būčiau matęs tik savo šešėlį, tai žinočiau, turėčiau šio tokį supratimą, kaip atrodau. Jeigu jūs ne... jei jūs žinote, kas yra Naujasis Testamentas, paskaitykite Senąjį Testamentą ir pamatysite jo šešėlį. Suprantate? Ir tuomet, kai pasirodo Naujasis

Testamentas, jūs sakote: „Iš tiesų – taip ir yra.“ Laiške Žydams Paulius tai aiškina praeities pagrindu.

¹¹⁸ Taigi, dabar būkite labai atidūs. Kai Rūta tarė...tiksliau, Noomė tarė Rūtai: „Taigi jis yra mūsų giminaitis. Ir jei rasi malonę jo akyse, rasi poilsį.“ Čia tai bent! „Jei rasi malonę, rasi poilsį!“ Boozas simbolizavo Kristų, turtingą Žmogų, visko Paveldėtoją, pjūties Viešpatį! Čia tai bent! Juk kai Boozas važiavo pro šalį vežimu, dairydamasis po laukus, jo žvilgsnis užkliuvo už...Rūtos! Jis buvo šeimnininkas, jis buvo pjūties Viešpats. Ir ji rado malonę jo akyse.

¹¹⁹ Tą patį šiandien daro bažnyčia. Kol pjūties Viešpats eina pro šalį, Jis neieško didelių pastatų, aukštų bokštų, išlavintų chorų. Jis ieško individų, vyrų ir moterų, kurie pasišventę ir aiškiai apsisprendę dėl Kristaus, pasišventę tarnauti Jam. „Dieve, aš tuo tikiu, kiekvienu Žodžiu. Kai Tavo Žodis ką nors sako, aš lieku su tuo. Tai Tavo Žodis. Aš tikiu tuo, kiekvienu Žodžiu.“ Štai ko Jis ieško, pjūties Viešpats. Štai ko Jis nori – duoti Šventąją Dvasią tiems, kurie alksta ir trokšta: „Palaiminti, kurie alkstate ir trokstate teismo, nes būsite pasotinti.“ Šiandien Jis ieško tokios bažnyčios.

¹²⁰ Taigi, tuomet Rūtos paprašė pasielgti gėdingai, bet ji noriai tai padarė, nes buvo priėmusi sprendimą. Koks tikinčiojo provaizdis! Koks tobulas provaizdis!

¹²¹ Noomė, senoji bažnyčia, tarė: „Eik ten šį vakarą, dabar miežių metas.“ O, kokia nuostabi mintis, prie kurios čia galėtume apsisistoti ilgai!

¹²² Noomė ir Rūta pasirodo per patį miežių sezoną. Miežių sezonas buvo duonos sezonas – metas, kai būdavo patiekiamas šviežia duona. Ir bažnyčia šiomis paskutinėmis dienomis, po dviejų tūkstančių metų pagoniško mokymo ir panašių dalykų, pasiekė miežių sezoną, Gyvenimo šviežumą, naująją Duoną, medų iš Danguaus. (Raselai, štai kur traški duona su medumi!) Čia ir yra tai – Duona iš Danguaus. „Aš esu Gyvenimo Duona. Jūsų tėvai dykumoje valgė maną ir mirė. Bet Aš esu Gyvenimo Duona, atėjusi nuo Dievo iš dangaus. Jei žmogus valgo šią Duoną, jis niekuomet nemirs.“ Ir bažnyčia šiais paskutiniais laikais pasirodo būtent miežių sezono metu.

¹²³ Rūta, pagonė – atskirta, išvaryta – buvo atvesta į...kad ją priimtų kaip nuotaką. Kristus pasirodo būtent miežių sezonu.

¹²⁴ Jis tarė: „Dabar apsililk savo rūbus.“ Ne: „Nusivilk savo rūbus.“ Kaip tai priešinga šiandienai. „Apsivilk savo rūbus, kai eisi su juo susitikti. Jis šį vakarą vėtys miežius klojime. Eik ir apsililk savo rūbus. Apsirenk eidama su juo susitikti.“

¹²⁵ Šiandien žmonės nori apsinuoginti. „Apsirenk, eik, nes jis vėtys miežius. Ir tuomet įsidėmėk vietą, kur jis guli.“ O jūs ar įsidėmėjote? Golgotoje. Prieš daugelį metų aš širdyje įsidėmėjau, kur jis paguldė Savo gyvybę, kad galėtų mane pasiimti. „Įsidėmėk, kur jis guli.“ Pažiūrėkite, kur Jis atsigulė. Tą turėtų padaryti kiekvienas tikintysis. Įsidėmėk, ką Jis dėl tavęs padarė. (Praeito

¹⁶³ Dievas tapo žmogumi! Jis turėjo tapti giminaičiu! O Jis negalėjo būti Dievu... O mes nusidėjėliai, kūriniai, Jo sukurti, sukurtos būtybės, Jo sutvertos, nes tokioje padėtyje mes negalėtume būti giminaičiais. Taigi Dievas tapo žmogumi, kad žmogus galėtų tapti Dievu...tapti Dievu. Amen.

¹⁶⁴ O kadangi mes žmonės, nusidėjėliai, Dievas tapo nusidėjėliu, prisiėmė mūsų nuodėmes. Nors pats nepažino nuodėmės, bet buvo...nusidėjėlis, nes mūsų nuodėmės buvo priskirtos Jam, kad mes... Jis tapo manimi, kad aš galėčiau tapti Juo. Suprantate? Jis tapo nusidėjėliu, kad aš galėčiau tapti Dievo sūnumi. Jis tapo nusidėjėliu, kad jūs galėtumėte tapti Dievo sūnumi. Ir dabar mes esame Dievo sūnūs ir dukterys, nes Dievas tapo giminaičiu, kai įgavo mūsų kūno formą, gimė iš moters. Dievas, ne koks kitas asmuo, pats Dievas!

¹⁶⁵ Pirmame Timotiejui 3:16 pasakyta:

...neginčijamai yra didelė dievotumo paslaptis: Dievas buvo apreikštas kūne... (Dievas!)

Pradžioje buvo Žodis, tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas.

...Ir Žodis tapo kūnu...

¹⁶⁶ Žodis, tapęs žmogiškąja būtybe, tapo giminaičiu. Jis tapo žmogumi. O! Jis tapo mirtimi, kad per Jo mirtį aš tapčiau Gyvenimu. Jis tapo nusidėjėliu, kad per Jo teismą aš tapčiau...turėčiau Gyvenimą. Jis tapo vargšu, kad aš per Jo skurdą praturtėčiau. Jis tapo tokiu, koks buvau aš, kad per Jo malonę tapčiau tokiu, koks yra Jis. Oho! Čia ne kas kita kaip Dievo jėga! Taigi, tai visiškai pagal Raštą, ir būtent taip Rašte sakoma.

¹⁶⁷ Kad mes galėtume būti... Kokia meile Tėvas mus apliejo...mums išliejo, kad mes, kurie buvome nusidėjėliai, svetimi, toli nuo Dievo, galėtume tiek priartėti prie Dievo, kad taptume Dievo sūnumis ir dukterimis, ne tarnais. Pagonių bažnyčia niekuomet nebuvo tarnaitė. Jokių būdų. Pagonių bažnyčia – tai sūnus ir dukra. Jūs, priėmę Šventąją Dvasią, esate Dievo sūnūs ir dukterys. Na, jei jūs Orpos grupė ir nusišukote... Bet jei jūs toliau einate su Šventąja Dvasia, tapote sūnumis ir dukterimis.

¹⁶⁸ 168Taigi, sūnūs ir dukterys, o kas turi daugiausia galios prieš Dievą? Kas yra angelas? Angelas yra tarnas. Teisingai? Tai Jo tarnai. O kas tokie jūs? Jo sūnus ir dukra. Tuomet kas turi daugiau galios danguje? Nusidėjėlis, išgelbėtas malone ar arkangelas, stovintis Jo dešinėje? – Nusidėjėlis, išgelbėtas malone, danguje turi daugiau valdžios negu arkangelas, be nuodėmės stovintis Jo pašonėje, nes jis sūnus. Sūnus, žinoma, turi daugiau valdžios nei tarnas.

O, mes pamirštame, kas esame. Dažnai pamirštame, kas mus padarė tokiais, kokie esame. Po to, kai tapome tokie, kokie esame, pamiršome, kaip tai nutiko. Kai pats Dievas...

Kaip giliai pamilo Tėvas
Savo puolusius vaikus,

¹⁵³ Ir jis pakilo, jis tarė: „Aš matau ir žinau, kad tu dora moteris.“ Amen! Argi nuo to nesuvirpa jūsų siela? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] „Tu esi dora moteris.“

¹⁵⁴ O ką ji į tai atsakė? „Bet tu esi artimas giminaitis.“ Amen. „Tu esi artimas giminaitis, gali man padėti. Gali suteikti man poilsį. Aš atėjau čia ir atsiguliau ne kaip amorali moteris. Atsiguliau čia ne tam, kad pasirodyčiau (kad parodyčiau žmonėms, jog galiu kalbėti kalbomis, ir parodyčiau žmonėms, jog galiu šokti Dvasioje, ir parodyčiau žmonėms, jog galiu šaukti). Bet aš atėjau čia, nes tu esi artimas giminaitis. Ne tam, kad parodyčiau, jog galiu padaryti kažką didingo, bet todėl, kad tu esi mano giminaitis. Atėjau, nes esi artimas giminaitis. Ir tu vienintelis, galintis mane išpirkti.“

¹⁵⁵ Ar matote, koks atsivertusiojo požiūris į Kristų, bažnyčią? Matote? Matote? „Tu mano artimas giminaitis.“

¹⁵⁶ Ir jis tarė: „Tu esi dora moteris. Ir aš esu tavo artimas giminaitis. Dabar užsidenk ir gulėk iki ryto.“ O! „Tiesiog užsiklok ta antklode. Aš tavo giminaitis. Gulėk čia iki ryto, ilsėkis.“ Amen! Amen! „Aš tavo artimas giminaitis, ilsėkis!“ Amen.

¹⁵⁷ Kai atėjo rytas, dar gerokai iki aušros, ji pririnko didžiulį ryšulį miežių (šešis saikus, man rodos) ir įsivyniojo į savo...savo skarelę, ir nuėjo namo.

Ir...ir Noomė tarė: „Mano dukra...“

¹⁵⁸ Po to, kai ji pakilo nuo altoriaus ir grįžo: „Kas dabar bus, mama? Kas dabar įvyks?“ Amen.

¹⁵⁹ „Ilsėkis!“ Amen. „Ilsėkis, Rūta, nes šis žmogus nenusiramins, kol nesumokės pilnos išpirkimo kainos.“ Amen! Amen! Štai ant ko aš stoviu. Amen. Jis neis ilsėtis, kol nesumokės pilnos išpirkimo kainos, kad jus išpirktų, viską, ką jūs kada nors praradote, viską, kas jūs buvote.

¹⁶⁰ Dabar atminkite, išpirkimo įstatymas... Mes jau artėjame prie pabaigos, tarnavimo pabaigos. Išpirkimo įstatymas yra toks: tam, kad žmogus galėtų išpirkti prarastą turtą, jis turėjo būti artimiausias giminaitis. Ir kitas dalykas: jis turėjo būti teisingas, sąžiningas žmogus, kad tai padarytų. Ir, be to, privalėjo turėti tam pakankamai pinigų. Ir dar turėjo viešai paskelbti, kad yra tai padaręs. Ir nuo tada tai tapdavo jo nuosavybe.

¹⁶¹ Taigi, dabar žiūrėkite: Boozas simbolizavo Kristų. O Rūta simbolizavo bažnyčią, jus, tikintįjį. Ir dabar, Dievas Senajame Testamente galėjo ateiti ir išpirkti tai, kas buvo prarasta, vieninteliu būdu – Dievas turėjo tapti žmogaus giminaičiu. Ir vienintelis būdas, kaip Dievas galėjo tapti žmogaus giminaičiu, buvo tapti vienu iš jų. Amen.

¹⁶² Aš nesutinku su Biliu Grehemu dėl trijų individualių Dievybės asmenų, ar su bet koku kitu trejybės mokytoju. Aš, žinoma, tikiu trejybe, bet ne taip, kad jie yra trys asmenys. Jie yra Vienas. Net ta vienintelė istorija tai įrodo, jei daugiau ir nieko neturėčiau.

sekmadienio pamokslas apie apsilankymą Golgotoje.) Įsidėmėkite, ką Jis dėl jūsų padarė.

¹²⁶ Ji tarė: „Įsidėmėk, kur jis guli. Tuomet, kai jis atsiguls miegoti, ilsėtis, eik, atsigulk prie jo kojų.“ Ne prie galvos, o prie jo kojų – nevertai. „Ir paaimk antklodę, kuria jis bus užsiklojęs ir užsitempk ją ant savęs.“ Jūs suprantate? O, čia tai bent! Žinau, kad galite pamanyti, jog aš fanatikas. Bet man tai visiškai netrukdo – ta Dievo Dvasia. Išsiaiškink, kur Jis guli... Golgotoje, kur Jis atsigulė kape, Getsemanėje. Įsidėmėk ir nušliaužk prie Jo kojų, ir atsigulk ten, ir pats mirk tam... [Tuščia vieta juostoje. – Red.] Štai, prašom. Apsidenk Jo apsiaustu. Ji pasakė: „Apsiaustu“, – taip pavadino.

¹²⁷ Ir Rūta tarė: „Padarysiu taip, kaip sakai.“

¹²⁸ O, koks aiškus sprendimas tikinčiajam! „Kaip Biblijoje sakoma, taip aš ir padarysiu. Joje sakoma: „Atgailaukite ir krikštykitės Jėzaus Kristaus vardu“, – taip ir padarysiu. Jeigu sakoma: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją“, – aš tai darysiu. Jei sakoma (kas tai bebūtų): „Jėzus Kristus tas pats vakar, ir per amžius“, – ką ji man besakytų padaryti – padarysiu.“ Matote? Bažnyčia gauna nurodymus iš Žodžio. Ji atsigulė.

¹²⁹ Tik nepamirškite, kad tai jaunai našlei gulėti šalia to vyro, prie kojų, buvo negarbinga, gėda išoriniam pasauliui!

¹³⁰ O, ar jūs dar pajėgsite? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Štai, pažiūrėkite. Žiūrėkit. Štai kur esmė. Bažnyčios – merginos, jaunuolio, seno ar jauno – yra prašoma atsiskirti nuo pasaulio ir įeiti į tą vietą, į Šventosios Dvasios karalystę – tai negarbinga pasauliui. Savo širdyje jie žino, kas vyksta. Bet šiam pasauliui jie tampa fanatikais, jie tampa šventuoliais ar kažkuo panašiu, pavadina kaip nors negarbingai. Bet to reikalaujama iš bažnyčios! Ar jūs pasiruošę įsidėmėti vietą ir atsigulti?! [„Amen.“] Tegul pasaulis jus vadina, kaip tik nori.

¹³¹ Anksčiau giedojo tokią giesmę:

Aš vienas paskui Jėzų sekti pradėjau (suprantate?),
Kaip Jokūbas vietoj pagalvės akmenį turėjau,
Su paniekintaisiais Viešpaties vaikais,
Eisiu iki galo mano Jėzaus takais.

¹³² Būtent taip. Nesvarbu... „Bet kokia kaina – ką kiti bedarytų“, – jei tai reiškia gėdą, jei tai reiškia parasti namus, prarasti...prarasti šeimą, visus savo bičiulius, drauges, draugus, kad ir ką tai reikštų, eisiu vienas. Pasirinksiu tą kelią! Jei mano kaimynas sako, kad aš šventuolis ar sekmininkas, ar fanatikas – man nesvarbu, ką jie kalba. Man tai neturi nė menkiausios reikšmės. Aš leidausi į kelią, priėmiau aiškų sprendimą ir eisiu iki galo.

¹³³ Taigi, jis buvo vienintelis, galintis suteikti jai poilsį nuo varginančio miežių rinkimo laukuose. Ir, o, tai taip miela, kai Boozas...kai jis pamatė ją lauke. (Negaliu to praleisti) Boozas rado ją lauke. Jis tarė: „Paklausyk.“ Jis

paklausė: „Kas tu tokia?“

Atsakė: „Mano vardas Rūta.“

„A, moabitė, kuri apsigyveno mūsų kraštuose.“

„Taip.“

¹³⁴ „Girdėjau apie tave. Neik į kitus laukus.“ Man tai patinka. „Nepradėk lakstyti po misijas. Lik čia, mano lauke. Lik su manimi.“ Jis mylėjo ją. „Lik čia, lik su manimi. Nebėgiok iš vienos vietos į kitą. Lik čia.“

¹³⁵ Jei tiki Žinia, laikykis jos. Supranti? Kad ir kokią bebūtų kaina, lik su ja. Eik pirmyn. „Jei tai reiškia paaugoti šitą, aną ar kitą ir man reikia mesti gerti, mesti vogti, meluoti – aš vis tiek liksiu su Tuo.“ Suprantate?

¹³⁶ Ir dar pasakyta, jis pasakė: „Taigi, jie neliess tavęs, nes aš įsakiau jaunuoliams tavęs neižeisti.“ Amen. Man tai patinka – jo apsauga. Kas taip pasakė? – Pjūties Viešpats.

¹³⁷ Būkite atsargūs: „Nelieskite mano pateptųjų, nedarykite žalos Mano pranašams.“ Teisingai? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] „Nes iš tiesų sakau jums: jums būtų daug geriau, jei ant kaklo užkabintų girnų akmenį ir nuskandintų jūroje, negu papiktinti nors vieną iš šitų mažutėlių.“ Teisingai? [„Amen.“] Net nemėginkit jų ižeisti.

„Aš įsakiau jiems neliesti tavęs.“ O, pažiūrėkit į pasaulį! Jis persekiojo. Artėja jų valanda.

¹³⁸ Tuomet jis nuėjo prie jaunuolių, prie kitų, jis tarė: „Dabar ji renka varpas maistui. Taigi aš noriu, kad jūs, pjovėjai, – kitaip tariant, – jūs, angelai...“ O juk tai ir yra angelai. Tarė: „Noriu, kad jūs, angelai, jūs, pjovėjai, kartas nuo karto tyčia numestumėte po saują.“ Oho! „Neleiskite, kad viskas ją taip vargintų, todėl kartais leiskite jai išgirsti gerą pamokslą. Tegul Šventosios Dvasios jėga kartas nuo karto ją apsupa, kad ji žinotų, jog aš netoliese. Parodykite jai kokį nors išgydymą, duokite kokį ženklą ar stebuklą, kad ji žinotų, jog aš šalia.“ Būtent.

¹³⁹ Juk jums patinka rasti tas pametėtas saujas? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Tikiuosi, randame jų ir šį rytą, ar ne? [„Amen.“ – Red.] Saują šviežių miežių. Viešpats daro kažką, ką darė ir anksčiau, tai, apie ką mes žinome, jog Jis daro. Jis yra pjūties Viešpats, Jis vienintelis ir gali numesti saujas. „Aš įsakau angelams nusileisti šį rytą į tą susirinkimą. Noriu, kad jie padarytų tai ir tai. Aš jiems įsakiau! Ir jie tai padarys.“ Čia tai bent!

¹⁴⁰ Taigi, ji turėjo atlikti gėdingąją dalį: atsigulti, būti išvadinta kaip tik įmanoma. Žinote, ją galėjo pavadinti prostitute. Ją galėjo pavadinti blogos reputacijos moterimi, nors tokia ir nebuvo. Ir ji tiksliai vykdė duotus nurodymus. Taigi ji eina ten ir užsikloja tuo apdangalu, kuriuo jis buvo užsiklojęs. Kur ji nuėjo? – Į kapą. Kur ji nuėjo? – Ten, kur jis ilsėjosi.

¹⁴¹ Štai kur tai radau:

Prie kryžiaus nuolankiai suklupau,
Kur mirė Jėzus, atleist meldžiau;
Buvo duota Kraujo man Žymė...

Yra šaltinis, pripildytas Jo Kraujo,
Kuris Emanuelyje pralietas,
Kur nusidėjėliai apvalomi iš naujo
Nuo visokios kaltės ir gėdos.

¹⁴² Įsidėmėkite vietą, kur Jis atsigulė ir atsigulkite ten kartu su Juo! Ar jūs pasiruošę šį rytą eiti į Golgotą, kaip sakiau praeitą sekmadienį? Ar įsidėmėjote tą vietą savo gyvenime?! Ar nuėjote į tą vietą, kur Jėzus buvo nukryžiuotas?

¹⁴³ „O, mes už tai dėkingi.“ O kaip su tavo nukryžiovimu? Ar tu pasiruošęs eiti tuo keliu, kur tave negarbingai pravardžiuos šventuoliu ar religiniu fanatiku, ar dar kuo nors – kokia bebūtų kaina?

¹⁴⁴ Ar jūs įsidėmėjote tą vietą, kad galėtumėte nueiti ten ir atsigulti su Juo, sakydami: „Viešpatie, štai aš“? Kas tuomet? – Užsitrauk tą patį apdangalą, kuris buvo ant Jo, ant savęs.

¹⁴⁵ Vieną kartą moteris tarė mūsų Viešpačiui: „Viešpatie, leisk, kad abu mano sūnūs karalystėje sėdėtų vienas Tavo dešinėje, o kitas kairėje.“

¹⁴⁶ Jis tarė: „Ar galite gerti taurę, kurią Aš gersiu?“ Tai yra, žiaurų persekiojimą.

„Taip.“

¹⁴⁷ „Ir ar galite būti krikštijami tuo pačiu krikštu, kuriuo Aš krikštijamas?“ Atsigulk, užsitrauk tą patį apdangalą.

¹⁴⁸ Elijas buvo paimtas! Ir Elijas užmetė tą patį apsiaustą, kurį turėjo, kad uždegtų Eliziejų su dvigubai daugiau Dvasios. Tas pats dalykas, tik dvigubai. Ta pati jėga, ne daugiau, ne daugiau... ne stipresnė, o tiesiog dvigubas kiekis.

¹⁴⁹ Kaip Mozė: kai jis buvo pavargęs, jo uošvis pasakė jam, tarė: „Tu nusikamuosi. Melsk Dievo, kad paimtų tavo Dvasią ir perduotų kitiems.“ Ir jis meldėsi.

¹⁵⁰ Jis paėmė dvasią ir perdavė septyniasdešimčiai kitų, ir septyniasdešimt pradėjo pranašauti. Jie neįgavo daugiau jėgos – jie turėjo daugiau instrumentų. Štai ir viskas. Jie tiesiog turėjo daugiau instrumentų.

¹⁵¹ Tas pats ir šiandien. Vienas žmogus negali to padaryti. Dievo instrumentai veikia visur, bet jėga yra ta pati, jėga yra ta pati, ta pati Šventoji Dvasia, tas pats Jėzus.

¹⁵² Taigi, paėmė antklodę, Šventąją Dvasią, kai ji mirė savajam „aš“, išsiaiškino vietą, kur jis mirė ir kur atsigulė pailsėti. Tuomet ji atsigulė ir, paėmusi antklodę, kuri buvo ant jo, užsitraukė ant savęs. Ir vyras pabudo ir tarė: „Kas ten?“ Jis pasakė... Ji tarė: „Aš esu Rūta, moabitė, tavo tarnaitė.“